1848. N°. 152.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijf*maal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op [illegible], *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is *f* 5 in de drie maanden.

ZATURDAG 22 JULI.

De prijs der Advertentiën [illegible] *vijf* regels, *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve [illegible] centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

DUITSCHLAND.

Frankfort, 19 *juli*. De constituerende Vergadering heeft in hare 42ste zitting van heden ten opzigte van de Limburgsche quaestie de eerste twee voorstellen harer commissie (zie beneden) aangenomen en het derde voorstel aldus gewijzigd, dat de quaestie over de verpligting van het Hertogdom Limburg tot deelneming aan de Hollandsche staatsschuld naar de provisioneele centrale magt ter bemiddeling en eene de regten van Limburg waarborgende definitive regeling, waarvan de Nationale Vergadering zich de ratificatie voorbehoudt, verwezen wordt. Tevens noodigt de Nationale Vergadering de centrale magt [illegible] aan deze besluiten een, met den drang der omstandigheden overeenkomend, zoo spoedig mogelijk werkdadig gevolg te geven.

Binnenlandsche Berigten.

Amsterdam, 20 *juli*. Ten gevolge der afschaffing van den accijns op de rogge, de schapen en de varkens, en der vermindering van dien op de tarwe en de spelt, zal voor de schatkist, volgens eene bij de concept-wet gevoegde raming, een gemis van inkomsten ontstaan van *f* 3,228,826.83 over een vol jaar. Hiervan zal echter moeten worden afgetrokken eene som van *f* 82,000, die, volgens eene globale berekening, voor de schatters van het slagtvee, biljet-gelden, materieel en uitkeering aan de gemeentebesturen, voor de kosten van inning der accijnsen op het gemaal en geslagt minder zal behoeven te worden uitgegeven, zoodat het zuiver gemis op [illegible] *f* 3,146,826.83 kan worden gesteld.

— De heeren *O. G. Heldring*, *J. C. I. Secré*[illegible], *J. J. van Toorenenbergen*, *G. Groen van Prinsterer*, *A. Capadose*, *Is. da Costa* en *A.* [illegible], hebben aan leeraars, opzieners en leden der Nederlandsche hervormde kerk eene uitnoodiging gedaan, om zich op 18 augustus e. k. te Amsterdam te vereenigen tot eene zamenkomst, ter beraadslaging over belangrijke aangelegenheden, zoowel den [illegible] als de leer dier kerk betreffende.

— Bij het wets-ontwerp tot nieuwe verhooging der begrooting van het departement van Oorlog over 1848 wordt voorgesteld, om die begrooting te verhoogen met *f* 1,892,021.13 en alzoo te brengen op *f* 16,208,121.13, terwijl uit den, bij het wets-ontwerp gevoegden staat van berekening blijkt, dat die verhooging verdeeld is als volgt: Voor de onderscheidene wapens van het leger *f* 1,499,021.13; voor scheeps-, wagen- en [illegible]gelden enz. *f* 110,000: en voor het in [illegible] staat brengen van 's lands verdedigingswerken *f* 220,000.

De middelen, tot goedmaking dezer meerdere uitgaven, voorgesteld, zijn: de voordeelige balansen van rekeningen, over de dienstjaren 1845 en 1846, en uit ontvangsten en uitgaven voortvloeijende uit de wetten van 6 maart en 25 juni 1844.

's Hertogenbosch, 19 *juli*. Op het berigt dat de [illegible] Leende, arrondissement Eindhoven, [illegible] de tienden af te geven aan mevrouw de douairière [illegible] *Tuyl van Serooskerken van Heeze en Leende*, [illegible] gisteren avond eene kompagnie van het flankbataillon van het 6de regement infanterie last bekomen, om zich marschvaardig te houden; en is *heden namiddag*, ten 3 ure, is uit voorzorg eene kompagnie van dat bataillon, onder bevel van den kapitein *Schoppe*, naar Eindhoven vertrokken; ten einde bij noodzakelijkheid de tienden gewapenderhand te doen invorderen. (*Hand.*)

ARNHEM, 21 *juli*.

In het nommer van ons *Bijblad* van gisteren hebben wij medegedeeld: 1. *Beguiniging*. 2. Zitting der Tweede Kamer der Staten-Generaal van woensdag 19 juli. 3. *Binnenlandsche berigten*. 4. Buitenlandsche berigten; *Proclamatiën van den Duitschen Rijksvoogd*. Zitting der Fransche Nationale Vergadering. 5. Laatste berigten.

— Wij meenen onze lezers opmerkzaam te moeten maken op het onder de rubriek *Mengelwerk* medegedeeld verslag van den heer *Zacharia*, afgevaardigde van Göttingen bij de Duitsche Nationale Vergadering, ten aanzien der Limburgsche quaestie.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van woensdag, 19 *juli*.

In deze zitting is ingekomen een ontwerp van wet tot wijziging van de accijnsen op het gemaal en het geslagt.

De heer *van Rijckevorsel* vraagt de voorlezing van het ontwerp, hetgeen van vele zijden werd ondersteund en door den heer *van Dam van Isselt*, die daarin eene afwijking van den gebruikelijken regel zag, werd bestreden. De heer *de Man* betoogde evenwel, dat dit in belangrijke gevallen meermalen had plaats gehad en wees er op, dat voorlezing eigenlijk in den aard der zaak lag, en het niet voorlezen, hoezeer dan ook gebruikelijk, de uitzondering moet zijn.

Bij stemming werd met 34 van de 39 stemmen *voor* het voorstel des heeren *van Rijckevorsel* besloten.

Na deze beslissing werd het ontwerp voorgelezen.

De hoofdbepalingen van hetzelve komen hierop neder:

a. De accijns op het gemaal van de Turksche tarwe, rogge en Egyptische tarwe worden afgeschaft.

De accijns op het gemaal van tarwe, of tarwe met spelt, rogge of ander graan vermengd, zal bedragen *f* 1,40 en die op de spelt of spelt met ander graan dan tarwe vermengd *f* 1, — per 100 Nederlandsche ponden.

b. De accijnsen op het geslagt van de schapen, lammeren, varkens en speenvarkens worden afgeschaft en de bepalingen dienaangaande komen te vervallen.

Wijders wordt bepaald, dat voor Limburg de heffing dier belastingen bij admodiatie, komt te vervallen, en eindelijk, dat de wet met 1o. augustus in werking zal komen.

Het tweede wets-ontwerp behelst eene belasting op de bezittingen en inkomsten van ambten, bedieningen, wachtgelden, pensioenen, enz.

In de koninklijke boodschap ten geleide van dat ontwerp en in de considerans wordt gezegd: dat die wet het uitvloeisel is van de noodwendigheid die er bestaat, om voor den jare 1848 te voorzien in de middelen tot dekking der uitgaven, vastgesteld bij de wet van 30 maart 1848, en tot dekking van een te verwachten te-kort op de inkomsten, en voor de vermeerdering van uitgaven, als een gevolg van de buitengewone staatkundige gebeurtenissen.

Bij het ontwerp wordt hoofdzakelijk voorgesteld:

Eerste afdeeling.

A. Eene belasting op ieders *bezittingen*, ten bedrage van $\frac{3}{4}$ pCt der waarde.

Onderscheidene artikelen der voordragt omschrijven deze algemeene bepaling meer in bijzonderheden; zoowel Nederlanders binnen als buiten het rijk zijn belastbaar; zoo ook zedelijke ligchamen; vrij zijn: o. a. zedelijke ligchamen door aandeelen gevestigd; zij, wier bezittingen geen *f* 2000 bedragen; provinciale en gemeentelijke instellingen, heemraadschappen, dijk- en polderbesturen, instellingen van weldadigheid, godshuizen en dergelijke gestichten.

De voordragt regelt voorts de wijze der *waardeberekening* voor de gebouwde en ongebouwde eigendommen, de erfpachtregten en andere prestatiën, inschrijvingen op het grootboek, actiën, reederijen, renten en dividenden, en al het verdere aan de belastingen onderworpene.

Over het algemeen wordt zeer veel overgelaten aan de in gemoede geschatte waarde der belastingschuldigen, en de daarvan door hen te doene opgave. Dit geldt vooral de waarde van granen en koopwaren, schepen, kleederen, kostbaarheden, schilderijen, kleinoodiën, inschulden, wissels, pretensiën en ander papier; paarden, runderen en vee.

Dan volgt eene reeks artikelen, de wijze van uitvoering der wet omschrijvende; de belastingschuldige doet zelf opgave door invulling van een rond te brengen biljet; zij, die vermeenen buiten de termen der wet te vallen, verklaren, dat zij vrij zijn. Na 8 dagen wordt het biljet teruggehaald. Het staat den belastingschuldige vrij, zijne opgave te verzegelen, ten blijke, dat hij geheimhouding verlangt. Er worden commissiën van onderzoek in de gemeenten ingesteld, door den gouverneur te benoemen; reclamatiën van belasting-schuldigen behooren bij Gedeputeerde Staten.

Voorts wordt bepaald: dat de belasting is verschuldigd in 3 termijnen, de eerste op 1o. september, de tweede op 15 november 1848, de derde op 1o. januari 1849. De wet van 22 mei 1845 op de invordering der directe belastingen, zal ook van toepassing zijn op deze wet.

B. De tweede afdeeling der wet stelt in eene belasting op de inkomsten van ambten en bedieningen, wachtgelden, pensioenen enz.

De voorgestelde heffing daarop bedraagt 5 pCt. van het bedrag der inkomsten.

Van deze belasting zijn vrij: voor $\frac{1}{4}$, zij, wier inkomsten over het volle jaar zijn beneden de *f* 2000; voor $\frac{1}{3}$, wier inkomsten zijn beneden de *f* 1500; voor de helft, wier inkomsten zijn beneden de *f* 1000; voor het geheel, die beneden de *f* 600 blijven.

Deze wet zal in werking komen met den dag harer plaatsing in het *Staatsblad*.

Beide ontwerpen zullen worden gedrukt en rondgedeeld en zijn ter onderzoek naar de afdeelingen verwezen.

In dezelfde zitting van heden, heeft de heer mr. *Geradts*, nieuw benoemd lid voor Limburg, na eedsaflegging, zitting genomen.

De heer *van Dam van Isselt*, heeft voor den aanvang der discussiën over de heden aan de orde zijnde wets-ontwerpen, het woord gevraagd en gezegd, dat bij de discussie in de afdeelingen over het voorstel der grondwets-herziening, betrekkelijk het artikel, Limburg betreffende, niet alleen is aangedrongen om aan de regering de reden te vragen, waarom zij heeft weggelaten de in de bestaande grondwet voorkomende uitdrukking, »behoudens de *betrekkingen* tot den Duitschen Bond;" waarvoor is in de plaats gesteld: »behoudens de *regten* van den Duitschen Bond;" maar in zijne sectie is bepaaldelijk aangedrongen op de meest volledige inlichtingen nopens den stand der onderhandelingen met den Duitschen Bond, omtrent de verhouding van het Hertogdom tot dien Bond. Tot sprekers groot leedwezen heeft hij die opmerking niet opgenomen gevonden in het verslag van de commissie van rapporteurs, en hij neemt daarom de gelegenheid waar, om de twee tegenwoordig zijnde ministers te verzoeken die opmerking bij hunne ambtgenooten in den ministerraad te brengen, ten einde de noodige inlichtingen aan de Kamer worden gegeven, hetzij bij mededeeling voor de leden alléén, zoo dit oorbaar wordt geacht, hetzij bij mededeeling in committé-generaal. Spreker heeft gemeend daarop nog eerder te moeten aandringen, na kennis genomen te hebben van het rapport, dd. 14 juni in de Nationale Vergadering te Frankfort, nopens de quaestie van Limburg uitgebragt. Spreker eindigt met de betuiging van zijn leedwezen te herhalen, dat de daartoe strekkende opmerking niet in het voorloopig verslag is opgenomen.

Z. Exc. de tijdelijke minister van Binnenlandsche Zaken, antwoordt, dat hij op den oogenblik natuurlijkerwijze buiten staat is om op de gedane vragen voldoende ophelderingen te geven. Dit wordt dan ook niet gevergd. Hij zal dus alleen dit zeggen: dat de tegenwoordig zijnde ministers het door den geachten spreker geuit verlangen gaarne zullen overbrengen in den ministerraad en dat daar zal worden beraadslaagd over de wijze, waarop en de mate in welke aan het geuite verlangen zal kunnen worden voldaan; verzoekende Z. Exc. den spreker om schriftelijk te willen opgeven de gestelde vragen, die hij wenscht beantwoord te zien.

De heer *van Dam* verklaart zich daartoe bereid.

Alsnu worden de discussiën gevoerd over de drie heden aan de orde gestelde wets-voordragten, als:

1o. dat tot regeling en opheffing der fondsen voor kwade posten. — Wordt zonder discussie *aangenomen* met algemeene (39) stemmen;

2o. tot aanvulling der baten en lasten van den achterstand over 1840 en vroeger. — Na eenige discussie, mede *aangenomen* met algemeene stemmen;

3o. tot regeling van het fonds, voortspruitende uit den verkoop van domeinen. — Insgelijks, na eenige discussie, *aangenomen* met algemeene stemmen.

Na het uitbrengen van nog eenige rapporten op petitiën is de Vergadering gescheiden.

Mengelwerk.

Verslag van de internationale commissie over de Limburgsche quaestie. Rapporteur, de afgevaardigde ZACHARIÄ van Göttingen.

Het Hertogdom Limburg, zoo als het thans een deel uitmaakt van den Duitschen Bond, is eene der jammerlijkste scheppingen der nieuwere diplomatie en een staats- en volken-regtelijk onding, dat het tot nu gevoerde leven niet langer kan voortzetten.

In eene langwerpige gedaante strekt het zich van Aken tot in de nabijheid van Nijmegen langs de Maas uit, en wel zoo, dat het zuidelijk gedeelte, met uitzondering van de niet tot den Duitschen Bond behoorende vesting Maastricht, en insgelijks de noordelijke punt alleen op den regteroever der Maas ligt, terwijl het tusschen beide liggende gedeelte met het niet tot Duitschland behoorende Venlo op de beide oevers van deze rivier is gelegen, welke door het Weener Congres van Duitschland is afgesloten.

Het thans zoogenaamde Hertogdom Limburg is slechts een gedeelte van de *provincie* Limburg, (1) die tot 1830 een deel uitmaakte van het Koningrijk der Nederlanden, en deze provincie Limburg verschilt weder van het *oude Limburg*, dat vroeger als Graafschap een zelfstandig bestuur had, doch sedert 1277, toen ADOLF VAN DEN BERG zijne regten aan JAN VAN BRABAND verkocht, (welke de laatste in den slag bij Wöringen 1288 tegen GELDER verdedigde) met Braband vereenigd was.

De oostelijke grens van het Hertogdom Limburg, zoo als het nu tot den Duitschen Bond behoort, is dezelfde, welke door het Weener Congres op eene even zoo onnatuurlijke als ten opzigte van Duitschland onverantwoordelijke wijze, tusschen Duitschland, met name de Pruisische Rijnlanden, en het koningrijk der Nederlanden, deze insgelijks zoo onnatuurlijke schepping van het Weener Congres, werd getrokken. Want hoezeer de loop van de Maas aan de Weener diplomaten de natuurlijkste grens aanwees, waarop Duitschland een historisch en onbetwistbaar regt had, terwijl zich vroeger de Hertogdommen Gulik, Kleef en Gelder niet alleen tot *aan* de Maas, maar gedeeltelijk nog *over* deze rivier uitstrekten en het oude, alleen op den regter Maasoever gelegene Hertogdom Limburg zelfs als een deel van den Bourgondischen kreits tot Duitschland behoord had, zoo vonden het die Staten-makers toch beter, Duitschland in zijn oud grondgebied te benadeelen en met hun potlood eene grens te trekken, waardoor het regt, de nationaliteit en de belangen evenzeer geschonden werden en Duitschland geheel en al van de Maas werd afgesneden. Want volgens de bepaling van art. 24 der Weener Congres-acte (2) werd de grens tusschen de Pruisische Rijnlanden en het koningrijk der Nederlanden, om van het zuidelijke, 4 à 5 uren van de Maas gelegene gedeelte, tusschen Changelt en Baels, niet te spreken, zoo bepaald, dat zij, van Roermond tot de noordelijke punt bij Mook, den loop der Maas volgend, altijd ten minste 800 roeden van den regter Maasoever verwijderd blijft; dat echter alle plaatsen, die van dezen oever niet verder dan 1000 Rijnlandsche roeden verwijderd liggen, met hare *Feldmarken* (2) tot het koningrijk der Nederlanden zouden behooren.

Met het volste regt vraagt dr. STEIFFENSAND in eene onlangs uitgegevene brochure (*Das Herzogthum Limburg als deutscher Bundesstaat*, *Crefeld 1848*), hoe het mogelijk is geweest op den inval te komen zulk eene grens te bepalen, en hoe vooral Pruisen het zich heeft kunnen laten welgevallen tot zulk eene onnatuurlijke verbrokkeling van hetgeen bijeen behoort, tot zulke eene schandelijke afscheuring van eene sedert eene volle eeuw door hetzelve bezetene landstreek, zijne toestemming te geven? »Men begrijpt niet, hoe men het van de inwoners eischen »konde zich van het vrije verkeer met eene rivier »en eene landstreek te laten berooven, waarop na»tuur en geschiedenis hun een onmiskenbaar en on»tegenzeggelijk regt verleenden. Want snijdt men een »land zijne levensader niet af, wanneer men het van »zijnen hetzelve toebehoorenden stroom afscheurt?" enz. »En hoe achteloos en gruwzaam is men hier »bij deze ongelukkige diplomatische schepping te »werk gegaan! Men is niet terug gedeinsd voor de »onregtvaardigste vergrijpen en bezondigingen aan »de heiligste belangen en den eigendom der daardoor »getroffene grensbewoners. Men heeft afzonderlijke »gemeenten, bijeen behoorende bijzondere eigendom»men en stukken lands, wanneer zij ongelukkig in »de grenslijn lagen, gescheiden, verbrokkeld en »onder verschillende staten verdeeld, die door eene »gestrenge het verkeer uiterst moeijelijk makende »tollinie vijandig tegen elkander zouden overstaan. »Zulk een toestand moest noodzakelijk voor de met »weergalooze miskenning van regt behandelde grens»bewoners de hatelijkste verdrukkingen, knevelarijen »en nadeelen van allerlei soort ten gevolge hebben, »die des te meer gevoeld werden, daar zij eene »landstreek treffen, waarin van oudsher bij eene »sterkere bevolking het levendigste verkeer had »plaats gevonden."

In dit verslag moet en kan niet verder worden ingedrongen in de geheime staatkundige redenen, welke bij de genoemde onnatuurlijke grensbepaling tusschen Duitschland en Nederland gewerkt hebben; het is tot ons doel genoeg aan te wijzen, dat daardoor 1o. tegen de Duitsche *bewoners van de Maasstreek*; en 2o. tegen *geheel Duitschland* grof onregt gepleegd is, hetwelk door de vereeniging van eenige stukken van het oud-Hollandsche grondgebied met Duitschland, op verre na niet vergoed is. Nu moge de tijd gekomen zijn, waarin dit onregt opgeheven en volgens de vurigste wenschen der Duitsche broeders in Limburg eene vereeniging met Duitschland, niet alleen in naam maar inderdaad, weder tot stand kan en moet gebragt worden.

Hoe het gekomen is, dat het thans zoogenaamde Hertogdom Limburg in 1839 tot Duitsch Bondsland is verklaard, is algemeen evenzeer bekend als dat de Limburgers tot nu daarvan niet het minste voordeel hebben gehad en zich in zulk eenen onnatuurlijken toestand bevinden als bij geen ander Duitsch Bondsland het geval is geweest. Om evenwel eenen grond te verkrijgen voor het ten opzigte van de bezwaren en wenschen der Limburgsche afgevaardigden te vellen oordeel, is het noodzakelijk de daarbij in aanmerking komende feiten en acten bijeen te verzamelen.

Door art. 67 van de Weener Congres-acte werd het in zijne grenzen en deelen in de volgende artikelen 68 en 69 nader bepaalde Groothertogdom Luxemburg op den *Koning* der Nederlanden overgedragen, met het regt om de opvolging in hetzelve ten opzigte van *zijne* nakomelingen naar zijn goedvinden te regelen. Dit Groothertogdom Luxemburg, den Koning der Nederlanden als eene schadeloo stelling voor de Oranje-Nassausche vorstendommen Dillenburg, Dietz, Siegen en Hadamar toegewezen, zoude eenen Duitschen Bondsstaat vormen en de Koning der Nederlanden, als Groothertog van Luxemburg, met alle regten van eenen Duitschen vorst in het stelsel van het Duitsche Bondgenootschap treden; de stad Luxemburg zou echter, in een militair opzigt, eene Duitsche Bondsvesting zijn. De door het Nassausche erfenis-verdrag van 1783, geregelde orde van opvolging tusschen de beide takken van het Nassausche Huis werd (art. 71 van de Weener Congres-acte) *bevestigd* en van de genoemde 4 Oranje-Nassausche, aan Pruisen afgestane vorstendommen op het Groothertogdom Luxemburg overgedragen. (3)

Zoo als bekend is, verbrak het, tegen zijnen wil en zijne belangen door het Weener Congres aan Holland gekluisterde België in 1830 de onnatuurlijke ketenen en maakte zich vrij. Door deze beweging werden ook Limburg en Luxemburg aangetast. Beide gewesten werden, behalve de vesting Maastricht, die in het bezit der Hollanders bleef, en de Bondsvesting Luxemburg en haar rayon, waarin zich de Bondsbezetting staande hield, door de Belgen bezet en beheerd.

Ten opzigte van Limburg had de Duitsche Bond toen geene verpligting. Ten opzigte van het Groothertogdom Luxemburg daarentegen ware het zijn pligt geweest de door den Koning der Nederlanden bij herhaling ingeroepene hulp van den Bond (een aanzoek tot hetwelk het Hertogelijke Huis NASSAU reeds in november 1830 adhaereerde) toe te staan. (4)

Hier bleek het echter zeer duidelijk, dat de ... sche Bond slechts eene op het papier bestaande ... tieke magt in zijne uitwendige betrekkingen ... Bondsvergadering bepaalde zich tot maatregelen ... verordeningen ter beschutting en behouding van ... Bondsvesting en achtte het niet eens noodig zich ... de bekende Londensche conferentie door eenen ... zonderlijken afgezant te doen vertegenwoordigen, terwijl zij zich veeleer vol vertrouwen aan de ... wachting overgaf, dat Duitschland daarbij door ... gevolmagtigden der hooge bondgenooten, Pruisen ... Oostenrijk, genoegzaam vertegenwoordigd was ... werd de zoogenaamde *Acte van Scheiding* van ... 15den october 1831 zonder regtstreeksche deelneming van den Duitschen Bond te Londen gesloten, h... de artt. 2 en 4 zijne regten wel degelijk betr... doordien daarin de afstand van een aanzienl... deelte van het Bondsland Luxemburg aan ... bedongen werd. Eerst op den 30sten mei 18... den aan de Bondsvergadering de daarop bet... hebbende tractaten, ratificatiën en Londensch... ferentie-protocollen door Oostenrijk en Pruisen ... gelegd, waarin de Bondsvergadering, onder ... deeling der acten aan de Bondsregeringen, voor... berustte. Toen echter de Koning der Nederland... de 48ste zitting van 14 november 1833 de verkl... had afgelegd dat hij genoodzaakt werd een ged... van het Groothertogdom Luxemburg aan België ... staan, en dat hij *niet* in staat was den Duitschen B... daarvoor eene schadeloosstelling van grondgebi... geven, werd door de Bondsvergadering besloten »... de gronden waarop deze verklaring van de Kon... lijk-Groothertogelijke regering berustte," over ... aard en wijze van de te geven schadeloosstelling ... over de toestemming van de agnaten van het h... NASSAU tot den eventuëelen afstand van een ged... van Luxemburg »verdere ophelderingen en voorst... af te wachten" en later in de 16de zitting van ... augustus 1831 het besluit genomen:

»1o. dat de Duitsche Bond zijne toestemming ... den afstand van een gedeelte van het Groothertog... Luxemburg zonder schadeloosstelling van grond... bied niet konde geven; dat hij echter de ten op... van de agnaten van het huis NASSAU gegevene ... klaring in aanmerking nemende, genegen is tot ... afstand van het in artikel 2 der genoemde Acte ... Scheiding van 15 october 1831 vermelde gedeelte ... het Groothertogdom Luxemburg, tegen eene scha... loosstelling van grondgebied, door de in het 4de ... dezer acte hiertoe aangewezene districten — — zi... toestemming te geven."

»2o. De nadere bemiddeling en vaststelling van ... aan den Bond in het *Limburgsche* af te stane gro... gebied is, overeenkomstig de in art 5 der Acte ... Scheiding aangewezene bepaling, *aan eene bijzond... onderhandeling* tusschen den Bond en Z. K. N... Majesteit *voorbehouden* en zal de Bond hierbij ... dezen grondregel uitgaan, dat het voor het af te sta... gedeelte van het Groothertogdom Luxemburg op ... komen gelijke wijze met het grondgebied van d... Bond te vereenigen territoir, wanneer het ook ... geene gelijke vergoeding in grondgebied en bev... king vormen moge, toch met betrekking op de aa... grenzing en linie van verdediging met de belang... van den Bond zooveel mogelijk overeenkome."

Op den 19den april 1839 werd eindelijk het de... nitief tractaat over de scheiding van België van h... Koningrijk der Nederlanden door de gevolmagtigde... van Oostenrijk, België, Frankrijk, Grootbrittanni... de Nederlanden, Pruisen en Rusland onderteeken... en daarbij door de gevolmagtigden van Oostenrij... en Pruisen, als vertegenwoordigers van den Du... schen Bond, de verpligting op zich genomen, d... toestemming van het laatste, in zooverre zij o... zijne belangen betrekking had, volkomen te be... werken. Dit tractaat bepaalt, in zooverre het to... ons doel dienen kan, het volgende:

Art. I. »*Le territoire Belge se composera de... provinces de Brabant méridional, Liège, Namur... Hainault, Flandre occidentale, Flandre orientale... Anvers* et Limbourg, *telles qu'elles ont fait partie du Royaume-Uni des Pays-Bas, constitué en 1815*, à l'exception des districts de la province de Limbourg, *désignés dans l'article IV.*"

Art. II. »*Sa Majesté le Roi des Pays-Bas, Grand-Duc de Luxembourg, consent à ce que dans le Grand-Duché de Luxembourg, les limités du territoire Belge soient telles qu'elles vont être décrites ci-dessous.*"

(Hier volgt de nadere bepaling der grenzen.)

Art. III. »Pour les cessions faites dans l'article précédent, *il sera assigné à Sa Majesté le Roi des Pays-Bas*, Grand-Duc de Luxembourg, une indemnité territoriale dans la province de Limbourg."

Art. IV. »*En exécution de la partie de l'art.* I ... *relative à la province de Limbourg et par suite des cessions indiquées dans l'art.* II, *il sera as...*

---

(1) Deze provincie Limburg was niet het eigenlijke Limburg, hetwelk tot 1830 veeleer tot Luik behoorde. Deze zoogenaamde provincie Limburg bevatte, wanneer wij tot de territoriale indeeling van het jaar 1794 terugkeeren, gedeelten van Luik, Oostenrijk, Nederland, Pruisen, den Paltz enz. Het geheele *noordelijk* gedeelte van het *tegenwoordig* Hertogdom Limburg, aan *beide* kanten der Maas, behoorde tot het sedert 1713 Pruisische Hertogdom Gelder, en de noordelijkste punt tot Kleef. Het Hollandsche gebied lag voornamelijk op den regteroever der Maas. Ten opzigte van Maastricht was de souvereiniteit tusschen Luik en de Staten-Generaal verdeeld. Van dat gedeelte van het *tegenwoordige* Hertogdom Limburg, hetwelk op den linkeroever der Maas ligt, was slechts een zeer klein district bij Kessel, iets ten zuiden van Venlo, Oud-Nederlandsch.

(2) Dit artikel bepaalt de grenzen der Pruisische Rijnlanden. Men vergelijke hiermede artikel 66, waarin de grenzen van het Koningrijk der Nederlanden zijn aangewezen, en waar dezelfde bepalingen bijna woordelijk worden herhaald.

(3) Slotacte van het Weener Congres. Art. 67: »*Le Grand-duché de Luxembourg, servant de compensation pour les principautés de Nassau-Dillenbourg, Siegen, Hadamar et Dietz*, formera un des Etats de la Confédération Germanique et le Prince, Roi des Pays-Bas, entrera dans le système de cette Confédération *comme Grand-Duc de Luxembourg, avec tous les prérogatives et priviléges dont jouiront les autres Princes Allemands.*" — Art. 71: »*Le droit et l'ordre de succession, établi entre les deux branches de la maison de Nassau par l'acte de 1783, dit* Nassauischer Erbverein, *est* maintenu *et* transféré *des quatre principautés d'Oranje-Nassau* au Grand-Duché de Luxembourg."

(4) Weener slotacte, art. 36: »*Da in dem eilften Artikel der Bundesacte alle Mitglieder des Bundes sich verbindlich gemacht haben, sowohl ganz Deutschland, als jeden einzelnen Bundesstaat gegen jeden Angriff in Schutz zu nehmen und sich gegenseitig ihre sämmtlichen unter den Bunde begriffenen Besitzungen zu garantiren*, so kann kein einzelner Bundesstaat von Auswärtigen verletzt werden, ohne dasz die Verletzung zugleich und in demselben Maasze die Gesammtheit des Bundes treffe." Art. 39: »*Wenn das Bundesgebiet von einer auswärtigen Macht feindlich überfallen wird*, tritt sofort der stand des Krieges ein *und es muss in diesem Falle, was auch ferner von der Bundesversammlung beschlossen werden mag, ohne weitern Verzug zu den erforderlichen Vertheidigungs-Maasregeln geschritten werden.*"

à *Sa Majesté le Roi des Pays-Bas*, soit en qualité de Grand-Duc de Luxembourg, soit pour réunis à la Hollande, *les territoires dont les limites sont indiquées ci-dessous*:

Sur la rive droite *de la Meuse*: (Hier volgt nadere opgave der districten, met herhaling van bepaling dat zij den Koning der Nederlanden zullen behooren, hetzij als Groothertog van Luxemburg, hetzij om met Holland vereenigd te worden).

Sur la rive gauche *de la Meuse*: (Hier volgt weder de bepaling der grenslijn, waardoor het *zuidelijke*, aan België verblijvende Limburg, van het *noordelijke*, door eene van Wessem aan de Maas noordwestelijk getrokkene streep gescheiden werd).

Art. V. »*Les anciennes enclaves Hollandaises dans la province de Limbourg sur la rive* gauche (5) *de la Meuse appartiendront à la Belgique*, à l'exception de la ville de Maestricht, *laquelle, avec un rayon de territoire de 1200 toises, à partir du glacis extérieur de la place sur la dite rive de ce fleuve*, continuera d'être possédée *en toute souveraineté et propriété par Sa Majesté le Roi des Pays-Bas*."

Art. VI. »*Sa Majesté le Roi des Pays-Bas, Grand-Duc de Luxembourg*, s'entendra avec la Confédération Germanique, et les Agnats de la maison de Nassau, *sur l'application des stipulations renfermées dans les arlt. III et IV ainsi que sur tous les arrangemens que les dites articles pourraient rendre nécessaires*, *soit* avec les Agnats *ci-dessus nommés de la maison deNassau*, *soit*, avec la Confédération Germanique."

Bij besluit van den 11den mei 1839 (publiek protokol van § 86 der 7de zitting) sprak de Duitsche Bondsvergadering de definitive goedkeuring dezer mede in haren naam voltrokkene oirkonde uit, en verzocht den Koninklijk-Nederlandschen, Grooth.-Luxemburgschen gezant, de wegens de bemiddeling en bepaling van het den Bond als vergoeding voor het afgestane gedeelte van het Groothertogdom Luxemburg toegewezene gebied nog te doene opening, met inachtneming van de agnatische regten van het huis Nassau, aan de Bondsvergadering te doen toekomen.

Deze overeenkomst met de Nassausche agnaten kwam nog in de maand juni 1839 door een naar Wiesbaden afgevaardigd Nederlandsch gezantschap tot stand. Uit kracht daarvan deden deze Agnaten afstand van hunne eventuëele aanspraken op de den Koning der Nederlanden toegewezene deelen van de provincie Limburg, waartegen hun eene schadeloosstelling van ƒ750,000 verzekerd werd en uit de Nederlandsche schatkist betaald is, terwijl de Koning der Nederlanden intusschen reeds de verklaring had afgelegd, dat de Limburgsche districten met Holland vereenigd zouden worden. Onder deze Limburgsche districten bevonden zich ook oud-Hollandsche bezittingen, waaromtrent reeds in de, het tractaat van den 19den april 1839 voorafgegane verhandelingen, maatregelen genomen waren, en waarbij in het 4de artikel, no. 1, ten einde de grenzen te herstellen, die districten van de provincie Limburg op den regter Maasoever gevoegd werden, welke den Staten-Generaal in het jaar 1790 niet hadden toebehoord (6); — doch het was *voor het tractaat zelf* slechts eene basis voor de regeling met *België* en het is eene volstrekt *ongegronde* bewering van de Nederlandsche regering in hare onlangs uitgegevene memorie, dat *Holland zelf* door het tractaat van 1839 aanspraak gekregen zou hebben op zekere gedeelten der genoemde schadeloosstelling, welke den Koning der Nederlanden volgens art. IV van het Londensche tractaat voor den afstand van de eene helft van Luxemburg werd toegestaan. Want de bepaling in het begin van art. IV, waardoor de Koning der Nederlanden geregtigd verklaard wordt, het hem toegekende gedeelte van Limburg of in zijne hoedanigheid als Groothertog van Luxemburg te bezitten, of met Holland te vereenigen, ziet klaarblijkelijk zoowel op no. 1 als 2 (7) en genoemde bewering kan ook daarom reeds niet juist zijn, wijl de Koning der Nederlanden, *als Groothertog van Luxemburg* en bij gevolg ook de *Duitsche Bond* in het geheel geene voldoende schadeloosstelling ontvangen zoude hebben en de agnaten van het Nassausche Huis dus ook niet voor hun eventuëel op Limburg overgedragen regt van successie. Van den kant der Nederlandsche regering is echter de uitdrukking »oud-Nederlandsche bezittingen" altijd zeer behendig gebruik gemaakt om de zaak ingewikkeld te maken en de oplossing dezer quaestie te bemoeijelijken. Dit blijkt reeds terstond uit de onderhandelingen met den Duitschen Bond over de aan dezen te geven schadeloosstelling voor het afgestane gedeelte van Luxemburg.

De Duitsche Bond had, hetgeen volstrekt niet bestreden is, een persoonlijk regt tegenover den Koning der Nederlanden, als Groothertog van Luxemburg, op deze schadeloosstelling. De verpligting van den laatste hiertoe was door het verdrag van den 19den april 1839 wederkeerig erkend en den Koning der Nederlanden door art. IV, *ten minste* ten opzigte van het geheele op den regter Maasoever gelegene gedeelte der provincie Limburg, welke voornamelijk de oud-Hollandsche enclaven bevatte, volkomene vrijheid gelaten, zoo dat een regtsgrond van Holland daarop niet kan steunen. De Duitsche Bond konde daarom in allen gevalle, wanneer hij ook maar eene eenigzins *voldoende* schadeloosstelling ontvangen zoude, eischen, dat *het geheele op den regter Maasoever gelegene gedeelte van Limburg met den Duitschen Bond vereenigd wierd*, zonder dat daarbij eenige beperkende voorwaarden hadden mogen gemaakt worden en zonder *Venlo* uit te zonderen, waarvan het traktaat in het geheel geene melding maakt. Doch door het onbepaalde beroep op »de regten van het Koningrijk der Nederlanden op oud-Nederlandsche bezittingen," die zich voor den *linker* Maasoever eigenlijk tot Maastricht bepaalden, en voor den *regter* Maasoever, volgens het tractaat zelfs niet *tegen den Duitschen Bond* en de *agnaten* in aanmerking konden genomen worden, werd de zaak twijfelachtig gemaakt en de schijn aangenomen, alsof men van den kant der Nederlandsche regering *veel meer gaf*, dan waartoe men verpligt was en zich daarom ook iets konde voorbehouden. De Duitsche Bond echter, in plaats van zijn regt op eene volkomene schadeloosstelling vast te stellen en het, ten minste twijfelachtige *geschenk* af te wijzen, beging den misslag dit voorbehoud, dat den grond legde tot zulk eene onnatuurlijke stelling van het nieuwe bondsland, wel is waar ook weder voorwaardelijk toe te staan, ofschoon alles wat aangeboden werd, voor het verlies van Luxemburg niet volkomen schadeloos stelde, zoo als uit de eigene opgave van het Nederlandsch-Luxemburgsche gezantschap (zie beneden) volgt.

In de 16de zitting van den 16den augustus 1839 werd namelijk aan de Bondsvergadering door het Nederlandsche gezantschap *voor Luxemburg* de volgende opening gedaan:

»Toen Zijne Majesteit den 15den juni dezes jaars aan deze hooge Vergadering liet verklaren dat Allerhoogstdezelve genegen was het IVde art. van het te Londen geratificeerde verdrag van den 19den april dezes jaars in den *zin eener schadeloosstelling van grondgebied aan den Duitschen Bond aan te nemen*, zoo waren daardoor nog in, geenen deele alle zwarigheden der quaestie, waar en binnen welke grenzen het tot schadeloosstelling van den Duitschen Bond bestemde gebied te vinden zij? uit den weg geruimd. Integendeel kwamen deze bij elke proef eener nadere behandeling van deze quaestie slechts des te meer uit, terwijl eenerzijds *de op de bepalingen van het boven aangehaalde artikel berustende aanspraken van den Duitschen Bond wel is waar door Zijne Majesteit erkend werden*, anderzijds echter ook de *regten van het Koningrijk der Nederlanden op de oud-Nederlandsche bezittingen* (?) die van de andere geographisch niet te scheiden waren, door de het tractaat voorafgegane Londensche verhandelingen bepaald waren. Hierbij kwam de opmerking, dat eene nieuwe scheiding van de, onder de regering van Zijne Majesteit den Koning-Groothertog terugkeerende Limburgsche districten, alsmede hunne geheele scheiding van het Koningrijk der Nederlanden, op de zedelijke en stoffelijke belangen van hetzelve een' wezenlijk nadeeligen invloed zoude hebben.

»Door deze overtuiging geleid, heeft Z. M. daarna, volgens de met het Hertogelijk-Nassausche Huis gesloten overeenkomst, bepaald, dat de bovenvermelde grootendeels reeds oud-Nederlandsche, volgens art. IV van het Londensche verdrag onder Allerhoogstderzelver regering terugkeerende districten ten eeuwigen dage volgens de voor de *Nederlandsche kroon* bestaande orde van erfopvolging, vererfd zullen worden. Allerhoogstdezelve heeft verder besloten dat genoemde districten ongescheiden zullen blijven en als *Hertogdom Limburg* weder zullen georganiseerd worden, waartegen het Koningrijk der Nederlanden in het bezit der beide steden en vestingen Maastricht en Venlo met hare rayons zal blijven. Zijne Majesteit wil, in plaats van het door art. II van het Londensche verdrag afgestane gedeelte van het Groothertogdom Luxemburg, met *het geheele Hertogdom Limburg*, zoo als het nu door Allerhoogstdezelve gevormd is, zich bij den Duitschen Bond voegen, en al moet Allerhoogstdezelve bij deze verklaring zich ook *voorbehouden* volgens de boven aangewezene betrekkingen, het *Hertogdom Limburg onder dezelfde staatsregeling en hetzelfde bestuur met het koninkrijk der Nederlanden te stellen*, zoo verbindt *Zijne Majesteit daarmede toch de verzekering, dat deze omstandigheid de toepassing van de Duitsche Bondsstaatsregeling op gemeld Hertogdom in geenerlei wijze zal hinderen*.

»Daar volgens gedane berekeningen de bevolking van het afgestane gedeelte van het Groothertogdom Luxemburg 149,572 zielen bedraagt, terwijl die van het Hertogdom Limburg 147,527 zielen beloopt, zoo kan dit geringe verschil zonder eenigen invloed op de tot nu toe voor het Groothertogdom Luxemburg bestaande *Matricular-ansatz* blijven.

»Ofschoon nu zijne Majesteit de Koning-Groothertog op deze wijze in staat zal zijn al zijne vroegere verpligtingen *als lid van den Bond* ongeschonden te vervullen, en zich ook beijveren zal niet alleen het Luxemburgsche, maar ook het Limburgsche Bondscontingent zoo spoedig mogelijk op den voet van de krijgsbepalingen van den Bond in te rigten, zoo behoudt Allerhoogstdezelve het tegenwoordige Groothertogdom Luxemburg en het Hertogdom Limburg *collectief* al die regten en voordeelen voor, welke volgens de Bonds-staatsregeling en volgens bijzondere Bondsbesluiten tot nu het Groothertogdom Luxemburg *alleen* toegestaan waren.

»Eindelijk is de afgezant gemagtigd de verzekering te geven, dat, naardien Z. M. met vol vertrouwen hoopt, dat de bovenstaande mededeeling door zijne hoogste en hooge medeleden van den Bond als een nieuw bewijs van zijne federative gezindheid zal worden aangenomen, Allerhoogstdezelve niet minder bereid is, ook in zijne hoedanigheid van Koning der Nederlanden, bij voorkomende gelegenheden, den Duitschen Bond bewijzen te geven van Allerhoogstderzelver vriendschap en toegenegenheid als nabuur."

Overeenkomstig het met dit doel gedane voorstel van den president werd daarop in de 19de zitting der Bondsvergadering op den 5den september 1839 met *algemeene stemmen* het volgende *besluit* genomen:

»De Bondsvergadering erkent met berusting in het »door Z. M. den Koning der Nederlanden, Groother-»tog van Luxemburg, genomen besluit, om *in plaats* »*van het* door art. II van het te Londen op den »19den april dezes jaars geslotene verdrag *aan België* »*afgestane gebied in het Groothertogdom Luxem-*»*burg* in het *geheel* eene bevolking van 147,527 »zielen tellende, met het *nieuwgevormde Hertogdom* »*Limburg*, tot den Duitschen Bond toe te treden, »eene voldoende vervulling van die voorwaarde, »waaronder alleen de Duitsche Bond, krachtens het »in de 13de zitting van den jare 1836 genomen be-»sluit, verklaard heeft, tot den afstand van een tot »dien tijd met denzelven vereenigd grondgebied, zijne »toestemming te willen geven!

»Daar de Duitsche Bond diensvolgens het Hertog-»dom Limburg voortaan zal beschouwen *als tot* »*het gebied van den Bond behoorende*, zoo blijven »ook aan het Groothertogdom Luxemburg en het »Hertogdom Limburg *collectief* al die regten en voor-»deelen voorbehouden, welke tot nu met het Groot-»hertogdom Luxemburg alleen verbonden waren.

»Wat de matriculaire verhouding voor het leveren »van manschappen en geldelijke bijdragen aangaat, »deze wordt bepaald naar het door de leden van den »Bond opgegevene zielental, en zal bij gevolg volgens »de door Z. M. den Koning-Groothertog in de verkla-»ring van den 16den augustus dezes jaars opgege-»ven getalverhouding, geregeld worden.

»De Bondsvergadering vindt voor het overige in »de verklaring van Z. M., dat behoudens de met »het koningrijk der Nederlanden gelijke staatsrege-»ling en gelijk bestuur van het Hertogdom Limburg »*de toepassing der Bondswetten op het Hertogdom* »*Limburg op geenerlei wijze benadeeld zal worden*, »daarvoor den zekersten waarborg, dat de wijsheid »van Zijne Koninklijke Majesteit maatregelen zal »nemen, die in staat zijn, *de ongelegenheden te* »*voorkomen*, welke *anders misschien uit deze be-*»*trekking zouden kunnen ontstaan*.

»De door deze voor geheel Duitschland gewigtige »belofte *ook in de hoedanigheid van Koning der* »*Nederlanden* jegens den Duitschen Bond aan den »dag gelegde welwillende gezindheid van vriendschap »en nabuurlijke toegenegenheid te elken tijde te be-»antwoorden, daartoe zal de Bond zich steeds zoo »wel gereed als verpligt betoonen."

De Duitsche Bondsvergadering vond derhalve toch ook, dat de verklaring van den Koning der Nederlanden, Groothertog van Luxemburg, dat hij zich voorbehield, het Hertogdom Limburg met het Koningrijk der Nederlanden onder *ééne* staatsregeling en bestuur te vereenigen, »*ongelegenheden*" hebben kon, en troostte zich alleen met de hoop dat deze door de terzelfder tijd daarmede verbondene verklaring over de *onbeperkte toepassing der Bondswetten in Limburg*, vermeden zouden worden. En deze ongelegenheden lagen inderdaad genoeg voor de hand, al beschouwde men den Duitschen Bond ook alleen als een bloot volkenregtelijke vereeniging van souvereine vorsten, waardoor dan in allen gevalle de mogelijkheid geopend was, dat reeds bij de grondvesting van den Bond ook niet-Duitsche vorsten met een zeker gebied tot den Bond konden toetreden.

Beschouwen wij echter de hier in aanmerking komende zaak van naderbij, dan blijkt hier in de eerste plaats, dat, nadat reeds in juni 1839 in naam van den Koning der Nederlanden — uitdrukkelijk echter noch voor Holland, noch om met Luxemburg vereenigd te worden — van het Limburgsche gebied bezit genomen was, en het dan, onder voorbehoud van de vereeniging onder *ééne* staatsregeling met het koningrijk der Nederlanden en de verzekering van de onbeperkte toepassing der Bondswetten bij den Duitschen Bond was gevoegd, in de herziening van de Nederlandsche grondwet in het jaar 1840 in het 1ste artikel derzelve, *Limburg* mede onder de tot het koningrijk der Nederlanden behoorende

(5) Dit waren 13 zoogenaamde generaliteits-plaatsen. De voornaamste Hollandsche enclaven (40 plaatsen) lagen, zooals reeds is opgemerkt, op den regter-oever der Maas, van Maastricht tot Venlo naar beneden.

(6) De Londensche conferentie had ten opzigte van Limburg ten gunste van Holland het *status quo* van 1790 erkend. Meerdere bijzonderheden en gevolgen zijn te vinden in NOTHOMB, *Essai. hist. et polit. sur la révolution Belge*. 3 Ed. Brux. 1834. p. 165. etc.

(7) Wanneer het in art. IV, no. 2, van de districten op den linker Maasoever heet: »*feront partie du territoire Hollandais*," dan wordt daardoor de algemeene bepaling van art. IV niet weggenomen. Ook zijn juist deze districten van de provincie Limburg bijna in het geheel geen oud-Hollandsch gebied. Zie boven noot 6.

provinciën geteld werd, evenwel met de bijvoeging: *Onverminderd de betrekkingen van het Hertogdom tot den Duitschen Bond.* Ontegenzeggelijk is het een feit, dat de Limburgers in de toenmalige Staten-Generaal niet vertegenwoordigd werden en dus bij de genoemde bepaling van de Nederlandsche grondwet niet gehoord zijn. Inderdaad hebben zij zich vrijwillig aan deze bepaling onderworpen. Zij hebben niet — met name niet bij den Duitschen Bond, — tegen de genoemde vereeniging met de Nederlanden geprotesteerd, en hebben aan de volgende zittingen en handelingen van de Staten-Generaal door de in de grondwet toegestane afgevaardigden deel genomen. Of en in hoe verre zij daar tegen hunne betrekking tot Holland gereclameerd en eene administrative scheiding van Holland verlangd hebben, hiervan zijn geene bewijzen voorhanden. Zoo heeft deze in allen gevalle zeer onnatuurlijke betrekking tot de jongste tijden bestaan. De matriculaire bijdragen zijn, hetgeen niet ontkend wordt, uit de Hollandsche schatkist bestreden, en een gedeelte van het Hollandsche leger is als het Limburgsche contingent afzonderlijk opgerigt. Ook heeft Limburg — of dit moet beschouwd worden als ter voldoening aan art. XIII der Bondsacte, dit blijft hier onbeslist — zijne bijzondere Provinciale Staten gekregen.

Dat de Limburgers met hun lot niet te vreden waren is genoeg bekend en gemakkelijk te verklaren. Hunne sympathiën helden meer over naar België dan naar Holland. Met het eerste waren zij negen jaren vereenigd geweest. Voornamelijk werden er luide klagten geuit over het drukkende der Hollandsche belastingen en het uitzigt van in de Hollandsche schuld te zullen deelen konde hunne sympathie niet vermeerderen.

De algemeene beweging der volken sedert februari 1848 maakte zich ook van de Limburgers meester. Zij wendden hunne blikken naar Duitschland, waarmede zij door den band der Bondsstaatsregeling vereenigd waren, en de verheffing van het Duitsche volk opende ook hun het vooruitzigt op eene betere toekomst. Nadat in maart dezes jaars de verkiezingen voor de Duitsche constituërende vergadering door den Duitschen Bond uitgeschreven waren, werden ook voor Limburg op den 28sten april van regeringswege bevelen uitgevaardigd tot het doen der verkiezingen, en ten gevolge hiervan afgevaardigden naar de Duitsche constituërende vergadering gekozen.

Eene nadere schildering te geven van de hierbij in Limburg plaats gevonden hebbende gebeurtenissen, ligt buiten het doel van dit verslag. Het is voldoende de opmerking te maken, dat de sympathie van het volk voor Duitschland bij verschillende gelegenheden gebleken is, alsmede dat het Nederlandsche bestuur deze van den anderen kant zocht tegen te werken. Eene deputatie, die zich in het midden van mei van Maastricht naar den Haag begeven had, ontving van den Koning en de ministers ten antwoord, dat Limburg *eene Nederlandsche provincie*, Nederlandsch gebied *is en blijven zal*. De Duitsche Bond, waarmede Limburg slechts door eenen *zedelijken band* vereenigd is, zal *de bestaande verdragen moeten eerbiedigen*. De besluiten der Nationale Vergadering te Frankfort *konden niet als verbindend* beschouwd worden, *wanneer zij met de Nederlandsche wetten* strijden en zouden *van de zijde der* (Nederlandsche) *regering geratificeerd moeten worden*. In denzelfden zin hebben de gouverneur en de Gedeputeerde Staten van Limburg zich in de proclamatiën uitgedrukt, welke den 19den mei tot de inwoners van het hertogdom Limburg gerigt werden. (*Journal du Limbourg du 20 et 24 mai 1848.*)

Onder deze omstandigheden meende de het eerst hier in Frankfort verschenen Limburgsche afgevaardigde VAN SCHERPENZEEL-HEUSCH niet eerder zitting te kunnen nemen in de Nationale Vergadering, voor dat over de staatsregtelijke betrekking van Limburg een besluit genomen en vastgesteld was, of het als een deel van het koningrijk der Nederlanden, of als Duitsch Bondsland moest beschouwd worden? Na eene voorloopige vermelding dezer zaak door den afgevaardigde STEDMANN in de 6de openbare zitting van den 25sten mei dezes jaars, ten gevolge van welke zij naar de centrale commissie voor de legitimatiën verwezen werd, bragt deze commissie verslag uit over de mededeeling van den afgevaardigde VAN SCHERPENZEEL, aan wien zich ook de andere Limburgsche afgevaardigde SCHOEMAKERS aangesloten heeft. In de 12de zitting van den 5den juni dezes jaars werd over dit verslag beraadslaagd en, volgens het voorstel der commissie, door de hooge Vergadering besloten, dat de afgevaardigden van Limburg onmiddellijk als leden van de Nationale Vergadering zitting zouden nemen en daartoe uitgenoodigd worden, dat echter de regeling der staatsregtelijke betrekkingen van Limburg aan de internationale commissie moest worden verzonden, ten einde hierover rapport uit de brengen. Op deze wijze is deze aangelegenheid in handen der commissie gekomen, die de eer heeft daarover heden te rapporteren.

Het voorstel en verlangen der Limburgers bepaalt zich tot de twee volgende punten:

I. Dat het hertogdom als Duitsch Bondsland van de onnatuurlijke vereeniging met het koningrijk der Nederlanden worde losgemaakt;

II. Tegen het overnemen van een gedeelte der Hollandsche staatsschuld door Duitschland te beschermen te worden genomen. (*Vervolg hiernaa.*)

Advertentiën.

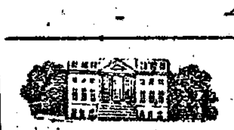

Het bijzonder aangenaam aan den Straatweg te *Velp* staand HEERENHUIS, met KOETSHUIS en STALLING, bij aangeslagen billetten en vroegere Couranten breeder omschreven, is ingezet en met de hoogen gebragt tot . . . . *f* 8600;

De toeslag blijft bepaald op den 25sten Julij eerstkomende.

Nadere inlichtingen in persoon of met *vrachtvrije brieven* te bekomen bij den Notaris *VAN ROSENTHAL* te *Velp.*

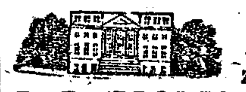

Ten overstaan van Mr. *W. H. TAAIJ*, Notaris te *Arnhem*, zal, ten huize van den Kastelein *J. P. FLORISSEN*, aan de Steenstraat te *Arnhem*, op Donderdag den 10den Augustus 1848, bij inzet geveild en den 24sten dier maand, telkens des avonds ten zeven ure, in het openbaar bij toeslag worden verkocht:

Het LOGEMENT *DE KROON VAN HOLLAND*, staande te *Arnhem*, op de Groote Markt, naast de St. Eusebius-poort, hetwelk bevat *zeven* groote en *tien* kleine KAMERS, KEUKEN, *twee* KELDERS, *drie* ZOLDERS, ruime BINNENPLAATS, STAL voor *vijftien* Paarden, en eindelijk eene afzonderlijke WONING met *twee* KAMERS, KEUKEN en KELDER; hetzelve is voorzien van goed WELWATER en heeft *drie* verschillende Uitgangen, als op de Markt, onder de Poort en op den Singel.

Dit perceel, ruim 90 Voeten lang en breed, heeft naast de voormelde Poort in de nabijheid van de aanlegplaatsen der Stoombooten, vooral van die der IJssel- en Keulsche-Maatschappijen, eene bijzonder voordeelige ligging voor LOGEMENT, KOFFIJHUIS, tot het DRIJVEN van HANDEL en het OPRIGTEN van FABRIEK; hetzelve is bijzonder ingerigt om in verschillende deelen verhuurd te worden, biedt voorts door een schoon vergezigt over den levendigen grooten weg naar de *Pruisische Grenzen*, zich over den *Rijn* en de *Betuwe* tot de *Kleefsche Bergen* uitstrekkende, eene uitmuntende gelegenheid aan tot OPBOUW van HUIZEN, en moet bij de stellig verwachte voortzetting van den Rijn-Spoorweg aanzienlijk in waarde stijgen, hetzij om den aanleg van een Station voor denzelven, hetzij om andere redenen.

Voor aanwijzing vervoege men zich bij den Eigenaar en bewoner, den Aannemer *G. VAN BERKUM*, en voor inlichting over de voorwaarden van verkoop ten Kantore van bovengenoemden Notaris.

Verkooping

VAN

Onroerende Goederen.

De Notaris *A. L. DE KRUIJFF* te *Voorst*, zal, op Woensdagen den 26sten Julij en den 9den Augustus 1848, telkens des voormiddags om 10 ure, aan de herberg *de Tesse*, te *Empe* onder *Brummen* veilen en verkoopen:

1o. Een BOEREN-ERVE *HET GROOTE LEUSVELD*, gelegen onder *Voorst*, met BOUW-, WEIDELANDEN en HAKHOUT groot 16 Bunders 19 Roeden en 20 Ellen.

2o. Twee stukken BOUWLAND, *de Ganzenkolken* onder *Empe* gelegen, groot 2 Bunders 36 Roeden en 10 Ellen.

3o. Een BOEREN-ERVE, *HET KLEINE LEUSVELD*, onder *Voorst* gelegen, met BOUW-, WEIDELANDEN en AKKERMAALS-BOSSCHEN, groot 12 Bunders 25 Roeden en 80 Ellen.

Alles breeder omschreven bij billetten, die, benevens verdere inlichtingen bij opgenoemden Notaris te *Voorst*, op *franco aanvragen*, te bekomen zijn.

De Notaris *VAN ITTERSUM*, te *Brummen*, zal op Woensdag den 26sten Julij 1848, des morgens om 9 uur te beginnen, op het Landgoed *het Gummelink*, nabij den dorpe *Brummen*, publiek Erfhuiswijze verkoopen:

Eenen wel onderhouden INBOEDEL, bestaande in alle soorten van MEUBELEN, een *Smirnasch* TAPIJT, BOUW-MELK- en DEEL-GEREEDSCHAPPEN, een metalen BEL, een KARNRAD, BOERENWAGENS, KARREN, PLOEGEN en EEGDEN; tot afbraak *twee* SCHUREN en een ZAADBERG; voorts *vijf* PAARDEN, waaronder een span van 5 jaren en een dito van 6 jaren, *acht* BEESTEN, VARKENS, enz.

Een dag voor den verkoop van des morgens 10 tot des namiddags te 5 uur te bezigtigen.

† † † Degenen, welke iets te vorderen hebben van of verschuldigd zijn aan Wijlen de Hoog Wel Geb. Vrouwe *M. W.* Baronesse *VAN ECK*, Douairière *FARJON*, gelieven daarvan uiterlijk voor den 15den Augustus e. k. aangifte of betaling te doen ten Kantore van den Notaris *GODEFROY*, binnen *Arnhem.*

Oproeping van Schuldeischers.

Alle bekende en onbekende Schuldeischers, bevoorregte daaronder begrepen in het Faillissement van *ANTJE LANDSKROON*, Weduwe van *COBUS SPRUIJT*, Winkelierster te *Scherpenzeel*, worden krachtens bevelschrift van den Edel[illegible] baren Heer Regter-Commissaris, dd. 19 Julij [illegible] door den ondergeteekenden Curator opgeroepen [illegible] het bijwonen in persoon, of bij behoorlijk gemagtigde[illegible] der bijeenkomst op Woensdag den 2den Augustus [illegible] zes jaars des voormiddags ten half elf ure, in [illegible] Locaal van het Paleis van Justitie te *Arnhem*, [illegible] einde overeenkomstig de Wet, tot de Verificatie [illegible] Schuldvorderingen over te gaan.

Scherpenzeel, den 20sten Julij 1848.

De Curator voornoemd,
J. VAN HILTEN[illegible]

TE HUUR

Eene BUITENPLAATS, [illegible] bij het dorp *Gendringen*, a[illegible] Straatweg, bestaande uit [illegible] RENHUIS, TUINMANSWONING en STAL[illegible] TUIN, BOSCHAADJE en BOUWLAND; te[illegible] groot ongeveer 3 Bunders.

Nadere informatiën zijn te bekomen, o[illegible] *frankeerde aanvragen*, bij den Heer M[illegible] *REIGERS*, Advokaat te *Arnhem.*

Doofheid en Schele Hoofdpijn[illegible]

De personen, welke aan DOOFHEID en SCH[illegible] HOOFDPIJN lijden, zullen met belangstelling [illegible] Advertentie van Dr. *MÈNE* lezen, geplaatst [illegible] het *Handelsblad* van den 20sten dezer maand.

DR. *MÈNE* BEVINDT ZICH THANS TE *AMSTERDA*[illegible]

Nederrijnsch-Nederlandsch[illegible]

ZANGERSFEEST.

DE COMMISSIE TOT REGELING VAN HET VIER[illegible] NEDERRIJNSCH-NEDERLANDSCHE ZANGE[illegible] FEEST, hetwelk volgens besluit van het vorige [illegible] te *Arnhem* zal gevierd worden, — brengt ter k[illegible] nis van de belanghebbenden en van alle Be[illegible] naars van Vocale Muzijk, dat de FEESTDAG[illegible] bepaald zijn op den 19den en 20sten Augus[illegible] eerstkomende.

De prijzen der plaatsen zijn even als in het vo[illegible] jaar gesteld op *f* 2 voor één dag en op *f* 3 voor [illegible] beide dagen, terwijl de plaatsen ook nu wederom [illegible] durende de laatste 8 dagen voor het Feest zullen ku[illegible] nen besproken worden; en men de repetitiën [illegible] kunnen bijwonen, tegen betaling van vijftig ce[illegible] voor iedere, mits men van toegang-kaartjes voor [illegible] beide Feestdagen voorzien zij.

LOGEMENT TE ROOSENDAA[illegible]

De Ballonnist *METZNER*, zal Zond[illegible] den 23sten Julij des avonds ten *zeven* u[illegible] twee door hem vervaardigde LUCHT-BA[illegible] LONS doen opstijgen. — Men zal zich aan bovenge[illegible] noemd Logement van alle Ververschingen kunne[illegible] doen bedienen.

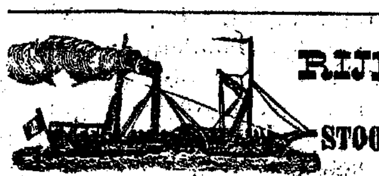

RIJN- EN IJSSEL-[illegible] STOOMBOOT-MAATSCHAPPI[illegible]

DE DEELHEBBERS IN DE RIJN- & IJSSE[illegible] STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ, worden bij deze OPGEROEPEN tot het bijwonen der gewone Jaarlijksche Vergadering, welke zal gehouden worden op Zaturdag den 29sten Julij eerstkomende, des avonds om 8 ure, in de *Nieuwe Stads-Herberg*, voor de Brug te *Kampen.*

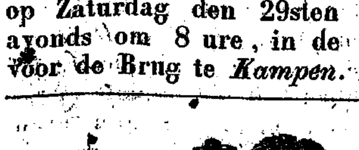

Rijn-Stoomboot-vaart.

KEULSCHE-MAATSCHAPPIJ.

DAGELIJKSCHE DIENST

Van Arnhem direct naar Keulen, Mainz, Mannheim, Straatsburg en tusschen gelegene plaatsen.

Vertrek van Arnhem, *des morgens ten 6 ure*, om nog denzelfden avond te *Keulen* aan te komen.

Nadere inlichtingen zijn te bekomen bij den Ondergeteekende te *Arnhem*, bij de Factorij van den Nederlandschen Rijn-Spoorweg te *Amsterdam*, en, door geheel het Rijk, aan de Kantoren van de Algemeene Expeditie-Maatschappij (*G. VAN DER HORST*) met welker Diligence-Diensten deze Vaart in onmiddellijk verband staat.

H. BUDDE GJzn.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 21 Julij 2 El 2 Palm 6 Duim; gew. 0 D. gev. 1 D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.

Vervolg der

Arnhemsche Courant,

Van Zondag 22 Juli 1848.

Ontwerp van wet, houdende belasting op de bezittingen en op de inkomsten van ambten, wachtgelden en pensioenen.

Wij WILLEM II, *bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, Groot-Hertog van Luxemburg, enz., enz., enz.*

Allen, die deze zullen zien, of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat voor het jaar 1848 verder behoort te worden voorzien in de middelen tot dekking van de uitgaven, bij de wetten van den 30sten maart 1848 (*Staatsblad* nos. 8 en 9) toegestaan, alsmede in het te verwachten te-kort op de inkomsten en in de vermeerdering van uitgaven van den Staat, als gevolgen van de tegenwoordige buitengewone staatkundige gebeurtenissen, — zoo is het dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1. Op de bezittingen en op de inkomsten van ambten, op de wachtgelden en pensioenen, wordt eene buitengewone belasting geheven, naar de grondslagen en den maatstaf, in de volgende artikelen bepaald.

EERSTE AFDEELING.

Art. 2. De belasting op de bezittingen bedraagt drie vierden ten honderd van hare waarde.

Art. 3. Belastingschuldig volgens deze wet, is ieder ingezeten, die zijn domicilie of den zetel zijns vermogens binnen het rijk heeft of op den 1sten juli 1848 heeft gevestigd gehad, mitsgaders *ieder* Nederlander, die zich in vreemde landen bevindt. — Met ingezetenen worden voor de toepassing dezer wet gelijkgesteld: — *a.* zedelijke ligchamen, binnen het rijk gevestigd; — *b.* buitenlanders en zedelijke ligchamen, niet binnen het rijk gevestigd, mitsgaders Nederlanders in de bezittingen en volkplantingen van het rijk in andere werelddeelen gevestigd, voor zooverre hunne binnen het rijk gelegene onroerende goederen en hunne op onroerende goederen in Nederland gelegen hypotheken betreft.

Art. 4. Van de belasting zijn vrijgesteld: — § I. zij, die zich na verloop van drie maanden na de afkondiging dezer wet binnen het rijk nederzetten; — § II. zedelijke ligchamen, waarvan het kapitaal door aandeelen wordt vertegenwoordigd; — § III de personen of zedelijke ligchamen, wier bezittingen te zamen, na aftrek van de schulden, geen *f* 2000 bedragen.

Art. 5. Onder bezittingen worden verstaan alle roerende en onroerende, ligchamelijke of onligchamelijke goederen.

Art. 6. Onder bezittingen, ten deze in aanmerking komende, zijn niet begrepen de goederen aan provinciën, gemeenten, heemraadschappen, dijk- en polderbesturen, openbare instellingen, godshuizen en gestichten van weldadigheid toebehoorende.

Art. 7. Als waarde der bezittingen wordt aangenomen: — § I. Voor de gebouwde en ongebouwde eigendommen; — *a.* het twintigvoud van het belastbaar inkomen, waarvoor zij in de registers van het kadaster zijn ingeschreven; — *b.* wanneer deze grondslag ter berekening van de waarde ontbreekt, wordt de waarde door den belastingschuldige in gemoede geschat. — § II. Voor erfpachten, grondrenten, huur van landerijen onder regt van beklemming uitgegeven, tijnsen, cijnsen en andere soortgelijke prestatiën, het twintigvoud van [illegible] jaarlijksch zuiver bedrag. Wanneer zij in natura [illegible]albaar zijn, moet het bedrag in geld worden herleid naar den laatsten aan de afkondiging dezer wet voorafgaanden marktprijs van de naastgelegene marktplaats. — Voor de tienden wordt de waarde berekend naar het gemiddeld beloop van hunne jaarlijksche zuivere opbrengst over de tien laatste jaren, met 20 vermenigvuldigd. — § III. Voor inschrijvingen in de grootboeken, openbare schuldbrieven, effecten, aandeelen in naamlooze maatschappijen, [illegible]erijen en dergelijke, renten en dividenden, de prijs volgens de laatste aan de afkondiging dezer wet voorafgaande prijs-courant voor de regeling van het regt van successie opgemaakt, en voor zooverre zij op die prijs-courant niet voorkomen, de in gemoede geschatte waarde. — De voor de afkondiging der wet verschenen renten of coupons in Nederlandsch geld betaalbaar, voor hun nominaal bedrag; in vreemd geld, hier te lande betaalbaar zijnde, voor de som in Nederlandsch geld daarvoor betaald wordende; buiten 's lands betaalbaar zijnde, van de waarde volgens de laatste prijs-courant aan de afkondiging dezer wet voorafgaande, en voor zooverre het onzeker is, of zij voor het volle bedrag zullen worden betaald, de in gemoede door de eigenaars geschatte waarde. — § IV. Voor granen en andere waren of koopmanschappen, de in gemoede door de eigenaars geschatte waarde, en voor zooverre zij voorkomen op de prijs-courant, van 's rijkswege voor de berekening der in- en uitgaande regten uitgegeven naar de laatste prijs-courant, te dien einde in den loop der eerste helft dezes jaars opgemaakt. — § V. Voor schepen, schuiten en vaartuigen met dezelver inventaris de in gemoede door de eigenaars geschatte waarde. — § VI. Voor meubelen of huisraad, goud en zilver en andere voorwerpen, den gezamenlijken inboedel van den belastingschuldige uitmakende, de waarde naar welke de personele belasting van dezelve over het jaar 18$\frac{47}{48}$ berekend is. — Voor meubelen, welke niet aan die belasting onderworpen zijn of in 18$\frac{47}{48}$ geweest zijn, mitsgaders voor kleederen, lijflinnen en verder lijfstoebehooren, daaronder begrepen paarlen, juweelen, zakhorologiën, goud- en zilverwerken, welke tot lijfsieraad of kleederdragt behooren, kostbaarheden, boeken, schilderijen, prenten, medailles, antiquiteiten, instrumenten, zeldzaamheden en dergelijke, de in gemoede door de eigenaars geschatte waarde derzelve. — § VII. Voor inschulden, wissels, verhandelbaar papier, hunne nominale waarde, of, voor zoover zij eene mindere waarde hebben, naar die waarde, welke de eigenaar in gemoede vermeent daaraan te kunnen toeschrijven. — § VIII. Voor paarden, runderen en ander vee, voor hooi, stroo en voor alle andere voorwerpen, voor welke bij deze wet geen bijzondere maatstaf is aangewezen, de waarde waarop zij door den belastingschuldige in gemoede worden geschat. — § IX. Voor de onroerende goederen, buiten 's lands of in de koloniën van den Staat gelegen, het gemiddeld bedrag van hunne opbrengst over de jaren 1844, 1845 en 1846, met 20 vermenigvuldigd tot kapitaal gebragt. — § X. Voor de lijfrenten, tontines en voor periodieke uitkeeringen, wanneer zij voor het leven zijn toegekend, het tot kapitaal gebragt beloop daarvan, berekend zoo als die inkomsten werkelijk bij de afkondiging der wet over 1848 worden genoten, naar den volgenden regel vermenigvuldigd, als:

van personen beneden 10 jaren,				vermenigvuldigd met			10;
van 10 volle jaren tot beneden				20 jaren met			9;
» 20	»	»	»	30	»	»	8;
» 30	»	»	»	40	»	»	7;
» 40	»	»	»	50	»	»	6;
» 50	»	»	»	60	»	»	5;
» 60	»	»	»	70	»	»	4;
» 70	»	»	»	75	»	»	3;
» 75 en hooger						»	1;

De ouderdom wordt naar het tijdstip van de afkondiging dezer wet berekend. De voor vijf jaren of meer of voor eenen onbepaalden tijd toegekende periodieke uitkeeringen worden op gelijke wijze vermenigvuldigd, des echter, dat geene hoogere vermenigvuldiging dan met 5 plaats hebbe. — De periodieke uitkeeringen voor eenen bepaalden tijd van minder dan vijf jaren toegekend, worden met niet meer dan met het getal jaren van haren duur vermenigvuldigd. — In de gevallen, waarin het aan den belastingschuldige is overgelaten de waarde der goederen in gemoede te bepalen, staat het hem vrij dezelve door schatters te doen waarderen, op de wijze ten slotte van art. 16 der wet van 27 december 1817 (*Staatsblad* no. 37), voor de regeling van het regt van successie, vastgesteld. — De bijzondere gehechtheid aan eenig voorwerp komt voor de bepaling van zijne waarde niet in aanmerking.

Art. 8. Van de in voege voormeld opgemaakte waarde der bezittingen, zoodanig als die op het tijdstip van de afkondiging dezer wet aanwezig zijn, worden de schulden, met berekening der lijfrenten en periodieke prestatiën, op den bij art. 7 bepaalden voet op hetzelfde tijdstip bestaande, afgetrokken, voorts het twintigvoud van de grondbelasting in hoofdsom en opcenten, mitsgaders van de huren van onder regt van beklemming uitgegeven landerijen, van de op onroerende goederen gevestigde renten, erfpachten, tienden, cijnsen, tijnsen en andere soortgelijke prestatiën. — Van de goederen onder litt. *b* van art. 3 vermeld, kan alleen afgetrokken worden het twintigvoud der grondbelasting in hoofdsom en opcenten, en van de andere hierboven vermelde gevestigde renten; voorts de hypothecair ingeschrevene schuldvorderingen.

Art 9. De tijdens de afkondiging dezer wet bestaande onverdeelde boedels of gemeenschappen, moeten voor de toepassing dezer wet geheel op zich zelve beschouwd, en de belasting daarvan afzonderlijk betaald worden.

Art. 10. Ouders, voogden, curators, gehuwde mannen voor hunne vrouwen, hetzij in of buiten gemeenschap getrouwd, bewindvoerders, uitvoerders van uiterste wilsbeschikkingen, voor zooverre hun de geheele of gedeeltelijke in-bezit-neming des boedels is toegekend en die boedels, tijdens de afkondiging dezer wet, nog niet zijn verdeeld, en alle andere personen, met het beheer of toezigt over de goederen van derden belast, zoo mede de bestuurders van gestichten en instellingen, zijn verpligt, voor hunne geadministreerden aan de bepalingen dezer wet te voldoen. — Zij zijn deswege in persoon en in hunne eigene goederen aansprakelijk, zonder, wat de verbeurde boeten betreft, eenig verhaal te kunnen uitoefenen. — Met toestemming der bevoegde magt en zonder de tusschenkomst van een procureur te behoeven, bij verzoekschrift daartoe aan den regter te doen, kunnen zij verpanden, bezwaren of vervreemden zoodanig gedeelte der goederen, als voor de betaling der belasting noodzakelijk zal worden bevonden. — Dezelfde bevoegdheid wordt aan fideïcommissaire en usufructuaire bezitters van goederen, waarvan het beheer aan geen derde is opgedragen, toegekend. — De belasting door den bezwaarden erfgenaam of vruchtgebruiker betaald zijnde, wordt hem, bij het eindigen des genots, het betaalde vergoed. — Voor zooverre, in onverdeelde boedels, geene uitvoerders van uiterste wilsbeschikkingen, aan welke geheel of gedeeltelijk het regt van in-bezit-neming is toegekend bestaan, zijn al de erfgenamen of eigenaren, hoofdelijk, tot de nakoming der verpligtingen, bij deze wet opgelegd, gehouden.

Art. 11. De belasting is verschuldigd daar, waar de schatpligtigen hun domicilie hebben. — In allen gevalle is de plaats der belastingschuldigheid: — voor hen, welke een winter- en zomerverblijf hebben, die van hun winterverblijf; — voor zedelijke ligchamen, binnen het rijk gevestigd, die alwaar het bestuur zitting of kantoor houdt; — voor de personen en de zedelijke ligchamen, in art. 3 litt. *b*, genoemd, de gemeenten alwaar de onroerende goederen zijn gelegen; — voor militairen, in active dienst, die van hun verblijf; — en voor hen, welke openbare bedieningen bekleeden, die, waar zij tot uitoefening daarvan moeten gevestigd zijn.

Art. 12. § 1. De belastingschuldigen doen zelven opgave van de waarde hunner bezittingen, afzonderlijk voor hunne roerende en voor hunne onroerende goederen. — Te dien einde wordt door den ontvanger in persoon, of door een gemagtigde van zijnentwege, aan de woningen van alle ingezetenen een billet van aangifte ter invulling uitgereikt, bevattende eene beknopte opgave van de voornaamste bepalingen der wet, en de door haar aan de belastingschuldigen opgelegde verpligtingen. — § 2. De tijd der uitreiking van de aangift-billetten wordt door het plaatselijk bestuur vooraf bekend gemaakt. — § 3. Een iegelijk, aan wiens woning een billet als voren is bezorgd, is gehouden de daarbij voorgestelde vragen behoorlijk, stellig en zonder eenige voorbehouding te beantwoorden, en de gedane aangifte met zijne handteekening te bekrachtigen. — Het billet van aangifte wordt door hen, die zich niet onderworpen achten aan de belasting, ingevuld met de verklaring dat zij *vrij* zijn. — Zij, welke personen bij zich hebben inwonen, al of niet met hen verwant en afzonderlijke bezittingen hebbende, doch waarvoor de aangifte niet van hen gevorderd wordt, zijn verpligt in het billet daarvan opgave te doen. — § 4. Het billet, in voege voormeld ingevuld en onderteekend, wordt, na verloop van acht dagen na de uitreiking, door den ontvanger of zijn gemagtigde, tegen afgifte van reçu, weder opgehaald. — Het staat den belastingschuldige vrij het billet van aangifte te verzegelen, ten blijke, dat hij geheimhouding verlangt; van die verzegeling wordt in het reçu melding gemaakt en buiten op het billet worden door den aangever naam en woonplaats vermeld. — De belastingschuldige, die geheimhouding verlangt, heeft tevens regt, om te vragen, dat de door hem verschuldigde belasting in twee of drie aanslagen verdeeld worde. — § 5. Ingeval iemand betuigt niet te kunnen schrijven, verrigt de ontvanger of zijn gemagtigde kosteloos de invulling in diens naam, met vermelding der redenen waarom. — De aangifte wordt, na voorafgaande voorlezing, door den ontvanger of zijn gemagtigde, in tegenwoordigheid van een derden persoon, en met en benevens dezen, geteekend. — § 6. Zij die geen aangift-billet hebben ontvangen, of bij wie het billet niet is opgehaald, kunnen zich in geen geval daarop beroepen tot verontschuldiging van hun verzuim, maar zijn verpligt binnen den tijd van acht dagen, daartoe bij publicatie van het plaatselijk bestuur te bepalen, de aangifte bij den ontvanger in te dienen, na, zoo noodig, bij dezen een billet te hebben aangevraagd. — § 7. Aan hen, die ten gevolge van afwezigheid zich in de onmogelijkheid bevinden, het billet van aangifte binnen den bepaalden tijd in te dienen, kan door de commissie in art. 13 genoemd, eene verlenging van den termijn worden toegestaan. — § 8. Zij, die aan eenige der bij dit artikel opgelegde verpligtingen niet voldoen, verbeuren eene boete van *f* 25 tot *f* 400. — Van de overtredingen wordt door den ontvanger proces-verbaal opgemaakt.

Art. 13. Het onderzoek en de beoordeeling der aangift-billetten en de regeling der belasting worden opgedragen aan eene commissie, voor iedere gemeente daartoe te benoemen. — Groote gemeenten kunnen uit twee of meerdere districten, ieder met eene afzonderlijke commissie, bestaan.

Art. 14. De commissie is zamengesteld uit een lid van het plaatselijk bestuur en uit twee ingezetenen der gemeente. — Een rijks-ambtenaar, geen minderen rang hebbende dan dien van ontvanger, en een der zetters van de directe belastingen der gemeente, zijn raadgevende leden der commissie.

Art. 15. De benoeming van de leden der commissie en van hunne plaatsvervangers in geval van ziekte, of andere voldoende redenen van verhindering, geschiedt door den gouverneur der provincie. — Een der leden wordt door hem tot voorzitter benoemd. — De raadgevende leden worden insgelijks door den gouverneur benoemd.

Art. 16. Zij, die zich, zonder voldoende redenen van verschooning, aan de aanvaarding of vervulling der commissie onttrekken, verbeuren eene boete van niet minder dan *f* 500 en niet meer dan *f* 1000; voor hen die voldoende redenen van verschooning hebben, doch in gebreke zijn gebleven daarvan opgaaf te doen, is de boete van *f* 25 tot *f* 100. — De wet erkent als redenen van verschooning: 65jarigen ouderdom, militaire active dienst en de betrekkin-

gen van bedienaars van de godsdienst en van notaris. — De beoordeeling van deze en van andere redenen van verschooning is bij uitsluiting opgedragen aan Gedeputeerde Staten der provinciën, welke, na verhoor of oproeping van den belanghebbende, hierover beslissen en van de overtredingen proces-verbaal opmaken. — De bepalingen van dit artikel zijn ook toepasselijk op den in de commissie zitting hebbenden zetter van de directe belastingen.

Art. 17. Alvorens tot de uitoefening hunner werkzaamheden over te gaan, wordt door de leden der commissie en door de twee raadgevende leden der commissie, elk naar zijne godsdienstige gezindheid, in handen van den kanton-regter, de eed of belofte afgelegd van geheimhouding en in-acht-neming van alle mogelijke getrouwheid en onzijdigheid in de uitoefening der aan hen opgedragen werkzaamheden. — De eeds-aflegging geschiedt kosteloos.

Art. 18. De commissie houdt hare zittingen in een daartoe door het plaatselijk bestuur aan te wijzen locaal. — Zij kan alleen een besluit nemen, wanneer zij voltallig en de rijks-ambtenaar daarbij tegenwoordig is. — De besluiten worden bij meerderheid van stemmen genomen. — Ingeval een aanslag niet bij meerderheid van stemmen kan worden tot stand gebragt, wordt de middensom tot grondslag genomen. — Bij behandeling der aangifte van eenig lid der commissie of van een zijner bloedverwanten tot in den *derden* graad, treedt zijn plaatsvervanger op.

Art. 19. De commissiën kunnen uit de lands- en plaatselijke archiven, registers en kohieren zoodanige inlichtingen putten en van de rijks- en plaatselijke ambtenaren vragen, als zij voor de behoorlijke uitoefening hunner werkzaamheden noodzakelijk oordeelen.

Art. 20. De commissie, de bij haar ingekomen aangiften onderzocht hebbende, regelt de aanslagen van die aangiften, welke haar voorkomen aan geene bedenking onderhevig te zijn. De aangiften, in de vrijstelling vallende, worden door haar ter zijde gelegd.

Art. 21. § 1. Indien de commissie niet kan berusten in eenige aangifte, zendt zij aan den belanghebbende eene uitnoodiging om tegen bepaalden dag en uur voor haar te verschijnen tot het geven der vereischte ophelderingen. — § 2. De uitnoodiging geschiedt ten minste drie dagen te voren en wordt, bij afschrift, door een deurwaarder aan de belanghebbenden beteekend. — § 3. De gegeven ophelderingen voldoende zijnde voorgekomen, wordt de aanslag overeenkomstig de gedane aangifte geregeld, of, de vrijstelling toepasselijk zijnde, de aangifte ter zijde gelegd.

Art. 22. Ambtshalve en tot zoodanig bedrag, als de commissie zal vermeenen te behooren, worden aangeslagen: — *a.* de zoodanigen, die in gebreke zijn gebleven hunne aangifte behoorlijk ingevuld en geteekend in te leveren, ofschoon zij werkelijk belastbaar worden geoordeeld; — *b.* degenen, die, in het geval bij het 1ste lid van het vorig artikel bedoeld, geen voldoende opheldering hebben kunnen geven; — *c.* degenen, die, opgeroepen om de even bedoelde opheldering te geven, niet zijn opgekomen. — De belastingschuldigen bij la. *c.* vermeld, verliezen het regt tot geheimhouding, krachtens art. 12 ingeroepen, en kunnen, even zoo min als die onder la. *a* omschreven, tegen de aanslagen ten hunnen laste uitgetrokken opkomen.

Art. 23. § 1. De aanslagen der belastingschuldigen onder la. *b* van art. 22 bedoeld, worden door de commissie ter kennisse van de belanghebbenden gebragt bij besloten biljetten. — § 2. De belanghebbenden kunnen, binnen tien dagen na de dagteekening dier kennisgeving, tegen den aanslag schriftelijk bezwaar inbrengen bij de commissie. — Het bezwaar moet specifieke opgave behelzen van den aard en de waarde der bezittingen en van de lasten welke daarvan kunnen worden afgetrokken. — § 3. De commissie zendt het bezwaarschrift, vergezeld van haar met redenen gestaafd berigt, binnen 14 dagen aan Gedeputeerde Staten der provincie, welke daaromtrent uitspraak doen, mede binnen veertien dagen. Van die uitspraak wordt door de commissie aan de belanghebbenden mededeeling gedaan. — § 4. Gedeputeerde Staten zijn verpligt den belanghebbende voor zich te ontbieden en hem, naar de wijze zijner godsdienstige gezindheid, den eed op te leggen en af te nemen, ter bevestiging van de waarheid der bij het bezwaarschrift gedane opgaven. De belanghebbende in een of ander nalatig blijvende, wordt de aanslag der commissie gehandhaafd.

Art. 24. De aanslagen der belastingschuldigen worden door de commissie gebragt op kohieren, te weten: die naar art. 20, 21, § 3 en 22 litt. *a* en *c*, dadelijk; en die naar litt. *b* van laatstgemeld artikel na den termijn in § 2 van art. 23 bepaald, 23 bepaald, of, bij reclame, na de beslissing van Gedeputeerde Staten. — In de kohieren worden echter niet opgenomen de aanslagen der zoodanigen, die de geheimhouding verlangd en het regt daarop naar art. 22 niet verbeurd hebben.

Art. 25. De aanslagen, bij het laatste lid van het vorig artikel bedoeld, worden door de commissie in afzonderlijke registers, met een doorloopend nummer, geboekt, en daarop, in zoovele artikels gesplitst als de belanghebbenden, krachtens § 4 van art. 12, hebben opgegeven. — De commissie zendt van het register, met weglating echter der namen, een afschrift aan den ontvanger, en geeft aan de belanghebbenden, bij besloten biljetten, kennis van het bedrag der aanslagen en van het kantoor waar de betaling geschieden moet. — In geval van achterlijkheid in de voldoening, wordt door de commissie, op het deswege bekomen berigt des ontvangers, aan de belanghebbenden bij besloten biljet aanmaning gedaan om alsnog binnen acht dagen aan zijne verpligting te voldoen en daarvan door vertooning der quitantie aan de commissie te doen blijken. — Hierin nalatig blijvende wordt de geheele aanslag, na aftrek van het betaalde, op een kohier gebragt, en daarmede gehandeld als met de overige kohieren.

Art. 26. De in de commissie zitting hebbende rijksambtenaar, vermeenende dat de belangen der schatkist, hetzij bij het berusten in de aangifte, hetzij bij den aanslag ambtshalve, door de commissie niet genoegzaam zijn in het oog gehouden, kan zich deswege in hooger beroep voorzien bij Gedeputeerde Staten, mits van zijn voornemen daartoe aan de Commissie kennis gevende binnen vier en twintig uren na hare gevallen uitspraak, welke inmiddels buiten uitvoering blijft. — Binnen veertien dagen dragen partijen, ieder van hare zijde, haar gevoelen voor aan Gedeputeerde Staten, die binnen een gelijken termijn beslissen. — Na en overeenkomstig die beslissing wordt aan de zaak gevolg gegeven, op den voet en de wijze bij de vorige artikelen bepaald.

Art. 27. Wegens de aanslagen, bedoeld bij art. 20 en bij § 3 van art. 21, welke de belastingschuldigen vermeenen mogten niet overeen te stemmen met hunne gedane aangiften, kunnen de belanghebbenden hun e bezwaren schriftelijk indienen bij de commissie, mits zulks doende binnen eene maand na de dagteekening der kennisgeving van den aanslag. — De bepalingen van § 3 van art. 23 zijn ten deze toepasselijk.

Art. 28. De belasting is verschuldigd in drie gelijke termijnen. — De eerste termijn vervalt den 15den september 1848; de tweede den 15den november 1848, en de derde den 1sten januari 1849.

Art. 29. De wet van 22 mei 1845 (*Staatsblad* no. 22), op de invordering van 's Rijks directe belastingen, is ook op de invordering van deze belasting toepasselijk, in zooverre daarvan niet bij deze wet wordt afgeweken. — Geen belastingschuldige, die zijnen geheelen aanslag nog niet heeft betaald, mag het Rijk met der woon verlaten, zonder vooraf gesteld borgtogt, ten genoegen des ontvangers, voor de verschuldigde belasting, waartoe hij des noods door beslag op zijne goederen zal worden genoodzaakt. — Het regt van voorrang van 's Rijks schatkist is voor deze belasting hetzelfde als dat voor de belasting op het personeel.

Art. 30. De processen-verbaal, krachtens artt. 12 en 16 opgemaakt door de ontvangers en collegiën van Gedeputeerde Staten, op den eed bij den aanvang hunner respective bedieningen gedaan, worden aan den officier van de arrondissements-regtbank gezonden, waaronder de boetschuldige behoort, om, overeenkomstig de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering, te worden vervolgd. — Die processen-verbaal verdienen volle geloof in regten, behoudens tegenbewijs.

Art. 31. Alles wat betreft de ambtenaren met de ontvangst en invordering belast, de schadeloosstelling aan de commissien te verleenen, den aanvang en de regeling van de werkzaamheden der commissie en alle verdere voorzieningen, welke voor de toepassing en behoorlijke uitvoering dezer wets-afdeeling noodzakelijk worden bevonden, wordt, voor zooverre daarin niet bij de wet is voorzien, door den Koning, of, op diens magtiging, door den Minister van Financiën geregeld en vastgesteld.

Art. 32. De ontheffingen en teruggaven wegens de e belasting te verleenen, het bedrag der oninbare posten en der onverhaalbare kosten van vervolging, de schadeloosstelligen aan de commissiën toe te kennen en de verdere kosten op de heffing der belasting vallende, worden aangewezen op de opbrengst van het middel zelf.

Art. 33. Alle schrifturen, de uitvoering dezer wets-afdeeling betreffende, de processen-verbaal van verkoop en de vonnissen van toewijzing daaronder niet begrepen, zijn vrij van zegel en van de regten van registratie en van griffie en hypotheek.

Art. 34. Na de aanzuivering der belasting worden de aangift-biljetten, de kohieren en journalen, mitsgaders de verdere betrekkelijke schrifturen der commissiën en der Gedeputeerde Staten, door verbranding vernietigd.

TWEEDE AFDEELING.

Art. 35. De belasting op de inkomsten van ambten, op de wachtgelden en pensioenen, bedraagt vijf ten honderd van het bedrag dier inkomsten over de zes laatste maanden van het jaar 1848 en over de drie eerste maanden van het jaar 1849, en wordt bij iedere betaling ingehouden.

Art. 36. De belasting is verschuldigd van alle uit 's rijks kas, uit provinciale en plaatselijke kassen, door heemraadschappen, dijk- en polderbesturen, kerk-en armbesturen, openbare gestichten en instellingen van liefdadigheid, bestemd om aan behoeftigen huisvesting, onderstand of werk te verschaffen, en door alle verdere onder het openbaar gezag ressorterende administratiën of besturen uitbetaald wordende jaarwedden, toelagen, percentsgewijze belooningen, toegestane inhoudingen op ontvangen regten of loonen, maand-, dag- of uur-gelden, en in het algemeen van al hetgeen, ter zake van openbare betrekking of voor belooningen van ambtenaren en bedienden zoo geestelijke, als burgerlijke en militaire, mitsgaders voor pensioenen, wachtgelden en non-activiteits-tractementen uit 's rijks kas of uit de fondsen der opgemelde besturen en administratiën wordt uitbetaald, daaronder mede begrepen de ten laste van overzeesche bezittingen loopende jaarwedden, wachtgelden, verlofs-tractementen en pensioenen, welke hier te lande worden voldaan, en zulks bij inhouding of korting op de betaling of verrekening dier belooningen. — De personele toelagen door ambtenaren bij hunne tractementen genoten, worden bij berekening der belasting bij het bedrag der tractementen gevoegd.

Art. 37. De besturen der administratiën en instellingen in het vorig artikel bedoeld, behalve die van het rijk, zijn verpligt, binnen veertien dagen na de afkondiging dezer wet, aan de arrondissements-directeurs der directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijnsen, in wier ressort de inhouding geschiedt, opgave te doen van de namen en qualiteiten der personen, wier inkomsten aan de belasting zijn onderworpen, van den aard en het bedrag der inkomsten en van de personen voor de inhouding verantwoordelijk. — De besturen der administratiën en instellingen tot éene gemeente slechts betrekking hebbende, doen, voor zooverre de gemeente niet die der standplaats des arrondissements-directeurs gelegen, de opgaven door tusschenkomst van den ontvanger der directe belastingen, onder wiens kring toor de gemeente behoort.

Art. 38. Van deze belasting zijn vrijgesteld:

voor een vierde,	zij, wier inko-	ƒ2000 of mind.	be…
» » derde,	men, over het	1500	»
» de helft,	volle jaar be-	1000	»
» het geheel,	rekend,	600	»

Art. 39. De ontvangers, penningmeesters, rentmeesters of andere personen met de uitbetaling van de hierboven vermelde inkomsten belast, welke niet uit 's rijks kas worden voldaan, zorgen voor de inhouding en moeten in de door hen genomene quitantiën van den aftrek der belasting doen blijken. — Zij storten maandelijks de door hen ingehouden gelden, tegen quitantie *in duplo*, bij den ontvanger der directe belastingen hunner woonplaats, over en doen specifieke opgave van de overstortingen aan den arrondissements-directeur der directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijnsen van hun ressort, onder overlegging van de duplicaat quitantiën. — De quitantiën van inhouding en overstorting zijn vrij van zegel.

Art. 40. Zij, die met de uitbetaling van inkomsten in art. 36 bedoeld, belast zijn, worden persoonlijk verantwoordelijk en aansprakelijk gesteld voor het bedrag der volgens deze wet verschuldigde belastingen wegens die inkomsten, en verbeuren bovendien, bij verzuim van behoorlijke inhouding of korting van het verschuldigde en van overstorting van het zelve bij den ontvanger der directe belastingen, eene boete, gelijkstaande met het dubbel van de verschuldigde inhouding. — Van de overtredingen en verzuimen, welke ten deze mogten plaats hebben, worden door den ontvanger der directe belastingen processen-verbaal opgemaakt, waarop de bepalingen van art. 30 toepasselijk zijn.

Art. 41. De bepalingen dezer wet treden in werking met den dag harer plaatsing in het *Staatsblad*. — Lasten en bevelen enz.

***MEMORIE VAN TOELICHTING**, op het ontwerp van wet, houdende belasting op de bezittingen en op de inkomsten van ambten, wachtgelden en pensioenen.*

Den 20sten februarij van dit jaar is door den toenmaligen minister van Financiën aan den Koning aangeboden, en vervolgens aan de Staten-Generaal medegedeeld, het verslag, overeenkomstig art. 126 der grondwet, van het gebruik der geldmiddelen gedurende het jaar 1846; en het overzigt van den toestand van 's rijks schatkist op het tijdstip van 1 januarij 1847.

Bij die gelegenheid hebben niet slechts over den tijd, waartoe het verslag betrekking had, maar ook ten aanzien van het jaar 1847, de meest geruststellende openingen, zoowel als gunstige uitzigten kunnen gegeven worden omtrent den dienst van 1848.

Als gevolg daarvan moet ook worden beschouwd het voorstel van eene wet tot vermeerdering der intrekking van nationale schuld over 1847; eene voordragt daaromtrent bij koninklijke boodschap van den 29sten januari 1848 gedaan, is voorloopig bij de Tweede Kamer onderzocht, doch zal alsnu, om de zoo aanstonds te vermelden redenen, buiten verdere overweging dienen te blijven.

Zeer weinige dagen toch na het opmaken en aanbieden van voormeld verslag, zijn er gebeurtenissen voorgevallen van zulk een gewigtigen invloed, ook op Nederlands geldelijken toestand, dat de gunstige uitzigten, die de afgetreden minister kon geven, grootendeels zijn verdwenen, en dat het integendeel thans noodzakelijk is geworden, op buitengewone middelen ter verzekering der geldelijke dienst voor het jaar 1848 bedacht te zijn.

Reeds den 21sten maart jl. moesten twee wets-ontwerpen worden voorgedragen ten einde de VIIIste en Xde hoofdstukken der begrooting van 1848, be-

...de departementen van marine en oorlog, ...met eene som van *f* 3,074,100 te verhooging door de wetten van 30 maart (*Staatsblad* nis. 8 en 9), vastgesteld.

De toestand van sommige landen veroorlooft niet ...alsnog af te zien van de middelen van voorzorg ten gevolge van die wetten genomen, maar vereischt gedurend maatregelen ter verzekering der verdediging van het grondgebied van den staat, in die mate, dat men tegen verrassing veilig en tegen onverwachte omstandigheden gewapend zij. Van daar de voordragt van wet om het hoofdstuk der begrooting van oorlog over 1848 op nieuw te verhoogen met eene som van *f* 1,829,021.13.

Terwijl de uitgaven zullen vermeerderen, oefenen de staatkundige gebeurtenissen op de inkomsten van den staat haren invloed tot vermindering uit, en wel zeer bijzonder met opzigt tot de bijdragen uit de geldmiddelen van de overzeesche bezittingen. De vernietiging van het crediet en de daaruit voortspruitende stilstand van den handel, het ophouden van speculatie en de stremming van verzendingen hebben den afzet der Indische producten tot vorige prijzen onmogelijk gemaakt. Het is zelfs twijfelachtig, of men dezelfde hoeveelheden als in vroegere jaren, in het loopende dienstjaar te gelde zal kunnen maken. Bij het opmaken der begrooting voor het loopende jaar is intusschen bepaaldelijk op de bijdragen uit de koloniale geldmiddelen gerekend. En bij het uitblijven daarvan, moeten er noodzakelijk nieuwe middelen verschaft worden, zal de schatkist aan hare verpligtingen voldoen.

Hoe groot dit te-kort zijn zal, is, uit den aard der zaak, voor 's hands slechts bij gissing te bepalen. Naar den stand der prijzen en naar de waarschijnlijke behoefte aan producten berekend, kan met zekerheid slechts op eene bijdrage van *f* 6,900,000 uit de koloniale geldmiddelen gerekend worden over het loopende jaar, in plaats van op *f* 14,450,000, daarvoor bij de raming der middelen uitgetrokken, en zou alzoo een te-kort ontstaan van *f* 7,450,000. Dat te-kort zal echter welligt later nog verminderd kunnen worden, wanneer er meer producten verkocht worden dan men nu durft aannemen. Uit dien hoofde wordt bij voorraad slechts gerekend op het wegvallen van het batig slot der koloniale geldmiddelen, dat op *f* 4,650,000 was geraamd.

Bij dit een en ander komt nu nog, dat eene goede staatkunde vordert dat toegegeven worde aan het verlangen om sommige voorwerpen van eerste noodzakelijkheid van accijns te ontheffen. Hierdoor kan over vijf maanden een verlies ontstaan van ruim *f* 3,000,000, een verlies waarvan de vergoeding door eene afzonderlijke voorziening bij wege van *algemeene* belasting op de inkomsten in het tegenwoordig oogenblik bezwaarlijk is, en hetwelk men daarom beter geoordeeld heeft, voor het loopend jaar bij de andere bezwaren op te sommen, met verwijzing alzoo der overweging hoedanig dit verlies in een volgend jaar door bezuiniging of door andere middelen zou kunnen worden vergoed.

Wanneer men daarbij aanneemt de matige berekening van eene mindere opbrengst van *f* 1,000,000 der opbrengsten der gewone middelen over dit jaar door den druk der omstandigheden te weeg gebragt, dan moet het verlies van inkomsten uit deze beide hoofden gesteld worden op *f* 2,300,000.

Bij zamentrekking der hiervoren genoemde onderwerpen, bestaat er alzoo gegronde reden van vrees, dat voor de dienst van het loopende jaar behoefte van voorziening zal ontstaan:

1e. voor de verhoogingen op het VIIIste en Xde hoofdstuk der begrooting, reeds bij de wet toegestaan	*f* 3,074,100.00
2e. voor nog aangevraagde verhooging op het Xde hoofdstuk . .	» 1,829,021.13
3e. voor het gemis van eenig batig slot uit de koloniale geldmiddelen	» 4,650,000.00
4e. voor mindere opbrengst op de gewone middelen, ook uit hoofde van de wijziging in de wet op het gemaal en het geslagt	» 2,300,000.00
	f 11,853,121.13

Er zullen, wel is waar voordragten van wettelijke ... plaats hebben, strekkende om de overschotten van ... diensten ten behoeve van de dienst van ... te wenden, en om, door regeling van de fondsen ... posten, ook daaruit de middelen van dat jaar ... voordeelen. Dit een en ander zal eenen gunstigen invloed op het berekend te-kort uitoefenen, maar het voordeel uit dien hoofde te verkrijgen, kan niet hooger worden geraamd dan op *f* 1,000,000, en het is alzoo te verwachten dat dan nog altijd ongedekt zal blijven eene som van ongeveer *elf millioen gulden.*

Zal dus de regering, na het tot stand brengen der grondwets-herziening, in staat zijn met gerustheid haren weg te betreden, en zich met gewenschte herzieningen, ook in de geldelijke belangen des rijks, bezig te houden, dan moet het zeer wenschelijk voorkomen, dat, tot daarstelling van buitengewone middelen ter voorziening in het aangeduide te-kort, van nu af worde overgegaan.

Het middel dat men vroeger op het oog had, bij gelegenheid van het voordragen der wetten voor de eerste buitengewone behoeften van Marine en Oorlog — de uitgifte namelijk van de schatkistbilletten voor buitengewone behoeften door de wet van 27 december 1840 (*Staatsblad* no. 79) bestemd, is gebleken bij den tegenwoordigen stand der rente geheel ongenoegzaam te zijn, vermits eene vrijwillige plaatsing daarvan onmogelijk is, en beleeningen even bezwaarlijk zouden zijn. In dezen van de uitzigten, die zich bij het einde van het jaar 1847 opdeden, zoo aanmerkelijk verschillenden toestand, heeft de regering in ernstige overweging genomen de voorstellen die van haar gevorderd mogen worden ter verzekering van de algemeene belangen der maatschappij, en heeft zij de verpligting gevoeld om middelen tot de geheele hiervoren vermelde som van *elf millioen* voor te dragen.

Wat den aard dier middelen betreft, heeft zich al dadelijk de overtuiging gevestigd, dat daaronder niet in aanmerking kon komen eene vrijwillige geldleening, als welke, onder de tegenwoordige omstandigheden, op zulke onvoordeelige voorwaarden zou moeten geschieden, dat de rentelast daarvan zwaar op volgende begrootingen zou drukken. Ook eene verpligte geldleening, ofschoon de rente daarbij veel lager kan worden gesteld, zou evenwel een duurzaam bezwaar voor de begrooting ten gevolge hebben. Gaven nu eene of meer der bestaande belastingen een voegzaam middel aan de hand, om, door verhooging van opcenten, hetzij algemeen, hetzij voor enkele klassen van belastingschuldigen, de gevorderde belangrijke som te vinden, dan zou zulk een middel de voorkeur verdienen boven elk ander. Maar die gelegenheid bestaat niet en indien ook al de belasting op het personeel, niettegenstaande zij meer op de verteringen dan op het vermogen der belastingschuldigen drukt, geacht kon worden ten deze voornamelijk in aanmerking te kunnen komen, dan zou dat middel niet kunnen worden te baat genomen, zonder den last voor velen onmatig te verzwaren, en de opbrengst zelve van het middel aan zekere verliezen bloot te stellen.

Alle omstandigheden in aanmerking nemende is de regering van oordeel geweest, dat in de eerste plaats van de bezitters van eigendommen moest worden gevraagd de aanvulling van de tegenwoordige behoeften der schatkist, als welke, bij de plaats hebbende staatkundige gebeurtenissen, grootendeels haren oorsprong vinden in maatregelen tot bescherming dier eigendommen en tot verzekering van het ongestoord genot daarvan. Deze zelfde redenen pleiten, naar het inzien der regering, voor het denkbeeld, om hiermede eene belasting op de inkomsten in zooverre te vereenigen, als bezoldigingen voor ambten en betrekkingen, mitsgaders pensioenen of jaargelden, uit welken hoofde ook genoten wordende, daarvoor eenen vasten grondslag opleveren; een denkbeeld, te meer aannemelijk geacht, omdat ambtenaren die uit 's rijks of openbare kassen bezoldigd worden, in de eerste plaats schijnen in aanmerking te moeten komen als het vaderland eenig offer vordert. Onraadzaam daarentegen heeft het moeten voorkomen, de inkomsten uit nijverheid en bedrijven voortvloeijende voor het beoogde doel te treffen, als welke door den ongunstigen invloed der omstandigheden al te zeer gedrukt worden en reeds getroffen worden door het patentregt.

De taks op de bezittingen is in het ontwerp op drie vierden ten honderd bepaald. Wat daartoe geleid heeft, zal uit de navolgende ontwikkelingen blijken.

Bij het aanbieden der wet van den 6den maart 1844 (*Staatsblad* no. 14), zijn er eenige berekeningen gemaakt van het nationaal vermogen, doch is tevens het gevoelen aan den dag gelegd dat, voor de belasting op de bezittingen, welke toen, uit kracht dier wet, zou kunnen worden geheven, onder de oogen der administratie zou kunnen worden gebragt eene waarde aan bezittingen van 23 à 2400 millioen gulden.

De heffing heeft geen plaats gehad, maar uit de deelnemingen in de vrijwillige leening is af te leiden, dat eene belasting op den voet dier wet de evengemelde waarde in bezittingen genoegzaam zou hebben aangetoond.

Om hieruit ten aanzien van de thans gedaan wordende wettelijke voordragt eenig gevolg af te leiden, moet in het oog worden gehouden, aan de eene zijde, dat nu alleen vrijstelling der belasting zou worden gegeven, wanneer de gezamenlijke waarde geen *f* 2000 bereikt, terwijl dit vroeger *f* 3000 was, doch dat daartegen thans geheel zou worden ter zijde gesteld de kapitalisatie van een aanmerkelijk gedeelte van inkomsten *niet uit bezittingen voortspruitende*, welke een aanzienlijk deel van de belasting zou hebben kunnen opleveren.

Het is waar dat, met opzigt tot de ambtenaren en gepensioneerden, hiervoor in de plaats treedt eene percentsgewijze berekende belasting, doch deze, zoo als zij, om uitvoerbaar te zijn, nu heeft moeten berekend worden, kan geenszins de hoogte bereiken van hetgeen de bij evengemelde wet van 1844 bedoelde kapitalisatie zoude hebben opgeleverd.

Een ander gewigtig verschil is, dat de bezittingen van vele zedelijke ligchamen bij het ontwerp in het geheel niet in aanmerking zullen komen. De voorname invloed op eene heffing in evenredigheid van de bezittingen zal echter worden uitgeoefend door de vermindering der waarde sedert 1844, welke zich over alle bezittingen uitstrekt, maar zich zeer bijzonder heeft doen gevoelen ten aanzien van alle staatsschuldbrieven en over het grootste deel daarvan, wel kan geacht worden een *derde* der waarde, vergeleken met die van 1844, uit te maken.

Het opgegeven verschil tusschen de bepalingen der vroegere en van de nu aangeboden wordende wet, benevens de evengemelde waarde-vermindering van bezittingen, vooroorlooven niet op eene opbrengst te rekenen die de vroeger veronderstelde eenigermate zou kunnen evenaren, en men schijnt zich aan teleurstellingen te zullen blootstellen, wanneer men het verkrijgen van de som, voor de aangegeven behoeften gevorderd, door middel van eene mindere heffing dan van *drie vierden* ten honderd der bezittingen zou verwachten, op den voet, zoo als de bepalingen der wet thans worden voorgedragen.

Wat de bijzondere bepalingen van het ontwerp van belasting op de bezittingen betreft, zoo is daarvoor grootendeels ten voorbeelde genomen, de evenvermelde wet van den 6den maart 1844, welke insgelijks eene zoodanige heffing bepaalde. Om het geheele zamenstel van het ontwerp te kunnen overzien, komt het dus voldoende voor de voorname punten van verschil aan te wijzen.

Hiertoe behoort in de eerste plaats het geheel achterwege blijven van de kapitalisering der inkomsten, zoo als hiervoren reeds is aangemerkt.

Van de belastbare goederen zijn bij de voordragt vrijgelaten de zoodanige die aan provinciën, gemeenten, heemraadschappen, dijk- en polderbesturen, openbare instellingen, godshuizen en gestichten van weldadigheid toebehooren. De beperking aan het slot van art. 26 der meergemelde wet van den 6den maart 1844 toegevoegd, is achterwege gelaten, omdat zij die besturen ligtelijk in de noodzakelijkheid zou kunnen brengen of aanleiding geven om tot vinding der belasting middelen te bezigen die voor de ingezetenen bezwarend zouden kunnen zijn.

Daarentegen eischt de taks der vrijstelling van *f* 3000 tot op *f* 2000 verminderd: vermits men de kapitalisatie der inkomsten genoegzaam geheel achterwege laat, levert die vermindering der vrijstellingen geene reden tot bezwaar op.

Met opzigt tot de berekening der waarde van tienden, behelst het ontwerp ook eene afwijking van de wet van 1844. — Zoo als de regeling dezer zaak, welke altijd voor verschillende beschouwingen vatbaar blijft, nu is voorgesteld, schijnt de billijkheid het meest in het oog gehouden.

Bij de bevoegdheid, aan personen met het beheer of toezigt over den persoon of de goederen van derden belast, en aan bestuurders van gestichten en instellingen toegekend om, ter betaling der belasting, het daartoe noodig gedeelte der goederen te verpanden enz., is het wenschelijk voorgekomen, ter besparing van onkosten, de tusschenkomst van een procureur, waar die anders zou worden vereischt, buiten te sluiten.

Ter bevordering van eenvoudigheid in de vormen met gelijktijdige zorg voor de belangen beide van de schatkist en van de belastingschuldigen, heeft men gemeend zich tot de voordragt van slechts eene commissie tot onderzoek en beoordeeling der aangift-billetten en regeling der belasting te kunnen bepalen, en is er zooveel mogelijk gezorgd, dat minder naauwgezetten zich niet onttrekken aan een last, die betergezinden gaarne zullen dragen.

Veel hangt ten deze af van de individualiteit der leden van de commissie, aan wie de regeling der belasting is opgedragen, maar wanneer, zoo als te hopen is, de keuze valt op regtschapen mannen, toegerust met genoegzame kennis van zaken en personen, en gebruik makende van de hulpmiddelen, die de wet noodzakelijk aan de hand heeft moeten geven; op mannen wier onzijdigheid en vaderlandsliefde zullen verhoeden dat de werking der wet schipbreuk lijde op plaatselijke of bijzondere belangen, — dan laat zich met eenigen grond verwachten, dat niet velen zich aan de toepassing der wet zullen kunnen onttrekken, en dat de last met die gelijkheid en evenredigheid zal worden gedragen, welke met reden gevorderd kunnen worden.

Als beginsel is dan ook wel aangenomen, dat de aanslag in de belasting berust op de eigen aangifte der belastingschuldigen, doch alleen voor zooverre de commissie in hunne aangifte of in hunne nadere opgaven berust. Heeft dit geen plaats, dan ontbiedt zij den belastingschuldige, voor zich en deelt hem hare bedenkingen mede, en worden die bedenkingen niet opgelost, dan slaat zij hem ambtshalve aan tot zoodanige som, als zij vermeent te behooren, behoudens het regt der belastingschuldigen om, voordat aan den aanslag gevolg wordt gegeven, bij Gedeputeerde Staten in hooger beroep te komen.

Alleen in het laatste geval wordt den belastingschuldige de eed opgelegd. Het belang der zedelijkheid scheen te vorderen, geene andere beëediging van verklaringen of aangiften voor te schrijven en ook in dit opzigt van de wet van 6 maart 1844 af te wijken.

Wat de benoeming van de leden der commissie, van hunne plaatsvervangers en van den voorzitter betreft, scheen er geene bedenking te bestaan, deze bij de wet aan den gouverneur op te dragen.

De wet van 22 mei 1845 (*Staatsblad* no. 22) de vereischte verordeningen omtrent de invordering der directe belastingen daargesteld hebbende, ... eigenaardig die bepalingen ook voor ... toepasselijk te verklaren, ... het oog valt de doelmatigheid ... bepaling voor

het geval, dat een belastingschuldige het rijk met der woon wil verlaten, zonder zijn geheelen aanslag te hebben aangezuiverd.

De daarstelling van een fonds voor ontheffingen, oninbare posten, schadeloosstelling der commissie enz. scheen minder bijval te zullen vinden, en, bij de hangende overwegingen tot opheffing van dergelijke fondsen, minder in aanmerking te kunnen komen; hier komt bij de bijzondere moeijelijkheid, om nu reeds het ter zake benoodigde te berekenen, terwijl er intusschen uitgaven onder zijn, die dadelijk voorziening vorderen. Een en ander heeft geleid tot de voordragt, om de betrekkelijke uitgaven op de opbrengst van het middel zelf aan te wijzen.

Wat voorts de tweede afdeeling van het wets-ontwerp betreft, schijnen de bepalingen daarvan, na het hierboven reeds aangemerkte, geene bijzondere toelichting of ontwikkeling te behoeven:

De tijdelijke minister van Finantiën,

VAN BOSSE.

Voorloopig verslag van de commissie van rapporteurs van de Tweede Kamer der Staten-Generaal over het ontwerp tot herziening der grondwet.

NOTA.

Bij den aanvang der overwegingen dezer afdeeling neemt de ondergeteekende de vrijheid gebruik te maken van het regt, in art. 75 van het reglement van orde toegekend, om bij schriftelijke nota eenige beschouwingen over het gewigtig onderwerp, tot welks behandeling zal worden overgegaan, aan zijne medeleden voor te leggen.

Ten einde in de strekking dezer beschouwingen volkomen begrepen te worden, acht de ondergeteekende het noodig de volgende daadzaken in herinnering te brengen.

Op den 8sten maart dezes jaars werden van wege de regering zeven en twintig ontwerpen van wet aan deze Kamer aangeboden, alle tot veranderingen in de bestaande grondwet moetende leiden; op den 13den derzelfde maand, vóór het onderzoek dier ontwerpen in de afdeelingen was aangevangen, ontving de Kamer eene mededeeling des Konings, waarbij zij werd uitgenoodigd, om hare denkbeelden omtrent eene ruimere grondwets-herziening, waartoe de Koning zich geneigd gevoelde over te gaan, aan de regering op te geven.

Binnen een zeer kort tijdsbestek werd aan dit verlangen des Konings voldaan want reeds op den 16den daaraanvolgende werd het verslag vastgesteld, waarbij de hoofdveranderingen zijn aangewezen, welke òf door alle, òf door zeer vele leden dezer Kamer verlangd werden.

Na een tijdsverloop van drie maanden door de regering besteed, om zich eerst door eene staatscommissie te doen voorlichten, en daarna de veranderingen, welke zij wenschelijk heeft bevonden, in wets-ontwerpen te doen formuleren, zijn op den 20sten dezer aan deze Kamer twaalf dusdanige ontwerpen aangeboden, die alle voorstellen tot herziening der bestaande grondwet omvatten.

Bij de inzage dezer wets-ontwerpen blijkt het, dat zij deels veranderingen of bijvoegselen bevatten, die door deze Kamer niet zijn verlangd, deels in gewigtige punten van het, bij verslag van 16 maart jl. uitgedrukte gevoelen der meerderheid afwijken.

Het ligt niet in het plan des ondergeteekenden om, bij de algemeene beschouwing, waaraan deze nota gewijd is, in het onderzoek der vraag te treden, of, de tegenwoordige voorstellen der regering in de gewigtige punten, waarin zij van de bekend gemaakte gevoelens der meerderheid dezer Kamer afwijken, al dan niet de voorkeur boven die gevoelens verdienen; hij wil slechts doen uitkomen, *dat zich*, bij vergelijking van het verslag van den 16den maart jl. met de thans ingediende wets-ontwerpen, een aanmerkelijk verschil van denkwijze over gewigtige punten van het te vernieuwen staatsverdrag tusschen de regering en de meerderheid dezer Kamer openbaart.

Het gemeen overleg, waardoor bij onderwerpen van gewone wetgeving de overeenstemming tusschen regering en vertegenwoordiging wordt bevorderd, schijnt in dezen niet toereikende te zijn, om het bestaande verschil van denkwijze te vereffenen. Immers dit verschil betreft beginselen van maatschappelijke inrigting, grondslagen van het staatsverdrag, en het laat zich niet vermoeden, dat de regering van hare voorstellen, die zij, na een zoo rijp overleg, voor het welzijn des vaderlands nuttig heeft geacht, terug zal treden, of dat deze Kamer, die met eene zoo aanzienlijke meerderheid daarvan afwijkende beginselen heeft voorgestaan, daarop thans terugkomen en zich met de inzigten der regering vereenigen zal.

Wanneer zich, bij volkomen ontwikkelde constitutionnele regeringsvormen, dusdanig verschil van gevoelen tusschen de regering en de meerderheid der volksvertegenwoordigers openbaart, zijn er twee wegen, om uit deze moeijelijkheid te geraken, te weten, de aftreding van de verantwoordelijke ministers, of het beroep op de natie door ontbinding der volksvertegenwoordiging.

Het eerste, wat daarenboven in de bestaande omstandigheden te betreuren zoude zijn, kan ook niet worden verwacht, omdat het ministerie, zoowel door zijne voorstellen, als in zijne mededeelingen aan de Kamer, uitdrukkelijk heeft te kennen gegeven de overtuiging te voeden, dat zijne denkbeelden omtrent de verandering onzer grondwettige instellingen door het verlichte gedeelte der natie worden beaamd, en het onder dusdanige omstandigheden zedelijk niet vrijstaat van het staatsbestuur af te treden.

De tweede weg is tot heden voor de regering afgesloten; de wensch, om het regt tot ontbinding der Tweede Kamer grondwettig aan den Koning te zien toegekend, is meermalen uit haar midden opgegaan, en volgens* het verslag van den 16den maart jl. hebben ook thans, op zeer weinige uitzonderingen na, alle de leden dezer Kamer zich met dien wensch vereenigd. Het is dus niet vermetel het denkbeeld vooruit te zetten, dat alle de leden dier Kamer bereid zouden worden gevonden, om door vrijwillige aftreding de uitwerking der bevoegdheid tot ontbinding te verwezenlijken en een beroep op de natie mogelijk te maken.

Het is echter niet te miskennen, dat door dusdanige daad van belangelooze vaderlandsliefde het beoogde doel niet zoude kunnen worden bereikt, dewijl de herkiezingen alsdan door diezelfde collegiën zouden moeten geschieden, die, volgens de heerschende, thans ook door de regering aangekleefde begrippen, niet geëigend zijn, om aan de door hen gekozenen, het karakter van ware vertegenwoordigers des volks te geven.

In dezen moeijelijken toestand, die te regt een gebrekkige cirkel mag worden genoemd, moet deze Kamer òf de thans ingediende voorstellen op de gewone wijze onderzoeken en naar innige overtuiging aannemen of verwerpen, òf wel eenen grondwettigen uitweg zoeken, langs welken de eindbeslissing over de aanhangige wets-ontwerpen aan nieuw gekozene volksvertegenwoordigers kan worden overgelaten.

Tot het eerste heeft zij, ook naar haar eigen begrip, de formele bevoegdheid; — want, ofschoon misschien op aannemelijke gronden zoude kunnen worden betwijfeld, of haar mandaat zich, bij eene regtskundige uitlegging van art. 227 der bestaande grondwet, tot de toestemming in eene geheele verandering van het staatsverdrag uitstrekt, zoo levert evenwel het verslag van den 16den maart jl. het duidelijk bewijs op, dat zij zich tot eene geheele herziening der grondwet gemagtigd acht. Maar daar, waar de formele bevoegdheid bestaat, berust niet altijd het materiële regt; — de leden dezer Kamer kunnen en mogen niet voorbijzien, dat, bij den meer en meer toegenomen twijfel omtrent hunne waarachtige bevoegdheid om de meening der natie uit te drukken, hetzij de gave aanneming van alle, hetzij de verwerping van de meest gewigtige der regeringsvoorstellen tot verandering der grondwet, nieuwe stof aan andersdenkenden zal aanbieden, om het vernieuwde staatsverdrag voor te stellen, als buiten den wil der natie tot stand gebragt; — zij kunnen en mogen niet voorbijzien, dat eene dusdanige smet, die op schijnbare gronden aan de hoogste wet in den Staat kan worden aangewreven, een hefboom in de handen van partijen kan worden, om gevaarlijke woelingen te doen ontstaan.

Het is op grond dezer overwegingen, dat de ondergeteekende zich gedrongen gevoelt, aan zijne medeleden in bedenking te geven, of zij zich met hem zouden willen vereenigen, om, bij een voorloopig verslag, aan de regering mede te deelen, dat deze Kamer, in het welbegrepen belang des vaderlands, hare formele bevoegdheid tot medewerking in eene verandering der grondwet, slechts in zooverre wenscht te verleenen, als noodig bevonden zal worden, om op eene wettige wijze eene nieuwe Kamer te doen te zamen roepen, die door de wijze van hare zamenstelling eenen volledigen waarborg leveren kan, van de ware tolk van de wenschen der natie te zijn, en aan wier eindbeslissing dus met volkomen vertrouwen de vraag kan worden overgelaten, welke veranderingen in het staatsverdrag door het verlichte gedeelte der natie kunnen worden begeerd.

De weg, die tot dusdanige gewenschte uitkomst zoude kunnen leiden, kan, naar de bescheiden meening des ondergeteekenden, zonder vele moeijelijkheden worden gebaand. Daartoe zoude alleen gevorderd worden, om, bij wet, de noodzakelijkheid te verklaren tot het buiten werking stellen van art. 81 der bestaande grondwet, en tot tijdelijke invoering, onder de noodig bevonden wijzigingen, van het voorloopig kiesreglement, in het laatste der ingediende wets-ontwerpen vervat, ten einde, na aanneming door de dubbele Kamer, aan de, krachtens dat kiesreglement, zamen te stellen Kamer de tegenwoordige wets-ontwerpen ter definitive beoordeeling zouden kunnen worden voorgelegd.

Door het volgen van dezen weg zoude niet slechts het voor de toekomst des vaderlands onwaardeerbaar voorregt worden verkregen, dat het te vernieuwen staatsverdrag de waarachtige uitdrukking van het gevoelen der meerderheid des volks zoude zijn, maar ook andere voordeelen zouden daarmede verbonden zijn, welker hoog gewigt noch door de regering, noch door deze Kamer zal worden miskend.

De grootere spoed, waarmede de aangewezen weg zoude kunnen worden afgelegd, zoude vooreerst de benoeming der leden voor de dubbele Kamer gedurende de aanstaande gewone bijeenkomsten der Provinciale Staten mogelijk maken; — daarenbo... zoude, bij het aanwezig zijn van eene volksve... genwoordiging wier bevoegdheid door niemand zo... kunnen worden betwist, de vorming van een ... nitief ministerie tot stand kunnen worden gebra... dat, in de meerderheid der nieuwe Kamer ... krachtig steunpunt vindende, meer dan een tijde... ministerie in staat zoude zijn, om in het mid... der gewigtige gebeurtenissen, waardoor dit ... relddeel beroerd wordt, de belangen des va... lands met klem te handhaven en aan den drang ... menigvuldige verwikkelingen het hoofd te bieden ... en eindelijk zoude deze Kamer, door den van h... uitgeganen wensch, om de vernieuwing des sta... verdrags aan de gekozenen des volks over te late... op eene waardige wijze haar bestaan eindigen... aan hare opvolgers een voorbeeld van kalme... denheid in bewogen tijden nalaten, dat weld... de toekomst des vaderlands zoude kunnen w...

De ondergeteekende verzoekt zijne medeled... stig en dringend, de door hem aangevoerde g... in bedaarde overweging te nemen, en, wann... daarmede mogten instemmen, zich met hem te... eenigen, om het gemeenschappelijk verlangen o... meest gepaste wijze aan de regering kenbaar te... ken, en hare medewerking in het algemeen be... te verzoeken. Mogt echter in zijne denkbeelden... worden gedeeld, of de regering zwarigheid vi... zich daarmede te vereenigen, dan zal de onde... teekende zich met het bewustzijn bezadigen van... diep gevoelden pligt vervuld te hebben, en ... vrij gevoelen, om ten aanzien der aanneming... verwerping der ingediende wets-ontwerpen, met ... oog, zoowel op den oogenblikkelijken drang der ... den, als op de toekomst des vaderlands, alleen z... innige overtuiging te volgen.

24 juni 1848. NEDERMEIJER VAN ROSENTH...

ARNHEM, *22 juli.*

In het nommer van ons ***Bijblad*** van heden he... ben wij medegedeeld: 1. *Zitting van de Twee... Kamer der Staten-Generaal van woensdag 19 ju...* Memorie van Toelichting op het ontwerp van wet t... gedeeltelijke afschaffing van de accijnsen op het g... maal en geslagt. 2. Binnenlandsche berigten. 3. Bu... tenlandsche berigten.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDEREN der St... Arnhem, brengen hiermede ter kennisse van ... belanghebbenden, dat de loting voor de kramen vo... de aanstaande Kermis, welke den 26sten augustu... eerstkomende invalt, en den 4den september daar... aanvolgende geëindigd moet zijn, zal plaats hebben ... den 22sten augustus des voormiddags ten tien u... op het Stadhuis alhier, en worden de belanghebben... den uitgenoodigd om zich voor of op den 20sten deze... maand in persoon of bij gefrankeerde brieven ... adresseren aan den opzigter van de markten *E. ... van Ruijven* wijk C, no. 331.

Wijders wordt bekend gemaakt dat op den 31ste... dier maand alhier een paardenmarkt zal gehouden... worden.

En zal deze worden afgekondigd en aangeplakt... ter plaatse alhier gebruikelijk.

Arnhem, den 22sten Juli 1848.

Advertentiën.

Verkoop van een Heerenhuis.

Ten overstaan van den Notaris ***H. F. LULOFS***, te *Zutphen*, zal in het *Nederlandsche Koffijhuis* aldaar, op Dingsdag den 8sten Augustus 1848, bij inzet geveild en 14 dagen later, zijnde den 22sten dier maand, telkens des voormiddags om 11 uur, finaal verkocht worden:

Een HEERENHUIS en ERF met TUINTJE, ter gezegde stede aan het Groote Kerkhof, Wijk C, No. 60, van achter uitkomende in het Kerksteegje en bewoond geweest door wijlen den Heer *J. DENIS*.

Nadere informatiën zijn te bekomen ten Kantore van voornoemden Notaris. — *Brieven franco.*

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.

A°. 1848. ZATURDAG, 22 JULIJ. N°. 158.

HAAGSCHE BERIGTEN.

BIJBLAD TOT DE ARNHEMSCHE COURANT.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Woensdag, 19 *Julij*.

Bij het ontwerp tot gedeeltelijke afschaffing van de accijnsen op het gemaal en het geslagt, in die zitting ingekomen, is gevoegd eene Memorie van Toelichting, waarin omtrent de hoofdbepalingen het volgende gezegd wordt:

Onder de onderwerpen, die naar de overtuiging der Regering verandering en verbetering behoeven, behoort het thans bestaande belastingstelsel, en in de eerste plaats die belastingswetten, welke meer bijzonder de eerste levensbehoeften bezwaren.

Een werk van zulk een' omvang als eene verandering van een geheel belastingstelsel vordert echter uit den aard der zaak rijp beraad en kan niet dan na grondige overweging worden tot stand gebragt. Hoe opregt de Regering dan ook wenscht tot zulk eene verandering over te gaan, heeft haar echter de tijd ontbroken om eene volledige herziening tot stand te brengen. Zij moet zich dus voor 's hands tot wijziging van het meest noodzakelijke bepalen, en de definitive regeling van het geheele stelsel voor latere gelegenheid overlaten.

Van het denkbeeld uitgaande, om al dadelijk den minvermogende te ontlasten, komt in de eerste plaats in aanmerking eene wijziging van de bestaande belastingen op het gemaal en geslagt, als de prijzen van de voornaamste voedingsmiddelen verhoogende en waardoor inzonderheid degenen bezwaard worden, die in hunnen handenarbeid het middel van bestaan moeten zoeken.

Ten einde die uitkomst te verzekeren, stelt de Regering zich voor, om niet toe te staan, dat plaatselijke besturen, door verhooging van hunne belastingen op het gemaal en geslagt, de werking van den maatregel te niet doen.

Het zijn deze beschouwingen, die de regering geleid hebben tot het voorstel, om:

1°. de belasting van het gemaal op de turksche tarwe (maïs), op de rogge en op Egyptische rogge geheel af te schaffen;

2°. de belasting op de tarwe en spelt zoodanig te verminderen, dat deze in dezelfde verhouding tot de rogge zullen blijven, als vóór de afschaffing van den accijns op laatstgemelde graansoort, en

3°. de belasting op het geslagt van de runderen en kalveren te behouden, doch daarentegen die op de varkens en schapen af te schaffen.

De maatregel, welke in de eerste plaats wordt voorgedragen, zal niet alleen den arbeidsman in de gelegenheid stellen, zich het brood beterkoop te kunnen aanschaffen, maar de bewoners van het platte land, die gewoon zijn hun roggebrood zelf te bakken, zullen bovendien bevrijd worden van al de formaliteiten, welke aan de heffing van den accijns op het gemaal verbonden zijn.

Ook de ingezetenen der gewesten, alwaar de tarwe meer algemeen verbruikt wordt, zullen, door den sub 2°. vermelden maatregel, eene niet onbelangrijke ontheffing verwerven, welke in het afgeloopen jaar tegen het wets-ontwerp, tot afschaffing van den accijns op de rogge, zijn ingebragt ten behoeve der landbouwers, wier gronden meer uitsluitend voor de teelt van tarwe geschikt zijn.

De turksche tarwe en egyptische rogge zijn mede van de belasting vrijgesteld. Het is nog niet gebleken, of de eerstgenoemde graansoort hier te lande met voordeel kan worden aangekweekt. Om den hoogen accijns waaraan dezelve onderworpen is, heeft men tot dusverre geene proeven op eene uitgebreide schaal kunnen nemen; doch vermits in andere landen het verbruik van dit graan zeer aanzienlijk is, en dat graan voor een goed en krachtig voedingsmiddel gehouden wordt, heeft men gemeend de beletselen te moeten opheffen, welke zich tot dusverre tegen het verbruik hier te lande hebben opgedaan.

Met opzigt tot de spelt is eene gelijke vermindering in het oog gehouden als ten aanzien der tarwe.

Hetgeen in de derde plaats, met opzigt tot de belasting op het geslagt, wordt voorgedragen, strekt ter bereiking van een tweeledig doel, namelijk in de eerste plaats, vermindering van den prijs van het spek, hetwelk meer bijzonder door de arbeidzame klasse der bevolking wordt verbruikt, en van het schapenvleesch, dat mede in sommige provincien tot het voedsel der geringere klassen behoort; en in de tweede plaats, vereenvoudiging van de thans bestaande formaliteiten.

In den regel moet thans degene, die aan accijns onderworpen vee wil slagten, zich tweemalen ten kantore van den ontvanger begeven, eerstelijk om de schatting aan te vragen, en voorts andermaal, nadat de schatting is verrigt, om dienovereenkomstig den accijns te voldoen. Ook de schattingen zelve leveren vele bezwaren op. Ofschoon men, in den regel, het er wel voor mag houden, dat die schattingen naar beginselen van billijkheid plaats hebben, zoo valt het evenwel niet te ontkennen, dat daarin soms, hetzij uit overdreven ijver, hetzij uit te ver gedrevene onverschilligheid, groote afwijkingen van de wezenlijke waarde bespeurd worden, welke grond tot billijke klagten opleveren.

Volgens de thans voorgestelde bepalingen, wordt de eigen aangifte der waarde van het te slagten vee als regel aangenomen. Hierdoor vervallen de klagten over te hooge schattingen, en vermijdt de belastingschuldige eene der beide aangiften ten kantore van den ontvanger. Het is waar, ook volgens de thans bestaande wet kan de heffing van den accijns op het geslagt volgens eigen aangifte geschieden, en zoo van deze bevoegdheid slechts in ééne provincie van het Rijk gebruik is gemaakt, zou men hieruit gereedelijk kunnen afleiden, dat ook deze wijs van heffing niet de voorkeur verdient. Het eenige bezwaar, hetwelk tegen eene eigene aangifte der waarde bestaat, is gelegen in het regt van benadering, hetwelk onder zoodanig stelsel onvermijdelijk aan de ambtenaren moet toegekend worden, ten einde de schatkist tegen ontduiking van den accijns te beveiligen.

Volgens de bestaande wet, is de ambtenaar, die van het regt van benadering gebruik maakt, verpligt, om boven de aangegevene waarde eene verhooging van slechts 5 ten honderd te betalen. Bij het tegenwoordige voorstel is deze verhooging op 10 ten honderd der waarde gebragt, en hierdoor zal de eerlijke belastingschuldige genoegzaam tegen onbillijke benaderingen beveiligd worden. — Door de afschaffing van den accijns op de varkens, zullen bovendien niet alleen alle formaliteiten bij het slagten van deze veesoort komen te vervallen, maar zal ook een belangrijk bezwaar, hetwelk voor den handel in hammen, in de verpligting tot het nemen van documenten bij den vervoer van spek, gelegen was, zijn opgeheven.

Ten gevolge der afschaffing van den accijns op de rogge, de schapen en de varkens, en der vermindering van dien op de tarwe en de spelt, zal voor de schatkist, volgens de bij de memorie gevoegde raming, een gemis van inkomsten ontstaan van *f* 3,228,826,83 over een vol jaar. Hiervan zal echter moeten worden afgetrokken eene som van *f* 82,000, die, volgens eene globale berekening, voor de schatkist van het slagtvee, biljetgelden, materieel en uitkeering aan de gemeentebesturen voor de kosten van inning der accijnsen op het gemaal en geslagt minder zal behoeven te worden uitgegeven, zoodat het zuiver gemis op ongeveer *f* 3,146,826.83 kan worden gesteld.

Daar de schatkist vooralsnog geene van hare tegenwoordige inkomsten kan missen, moet de Regering doen opmerken, dat de onderwerpelijke voordragt in onafscheidelijk verband staat met het voorstel, strekkende tot het invoeren eener belasting op de bezittingen en traktementen.

— In het ontwerp van wet, tot aanvulling der middelen van het dienstjaar 1848, wordt voorgedragen, dat de middelen tot goedmaking van de uitgaven, begrepen in de staatsbegrooting van 1848, vastgesteld bij de wet van den 9 Augustus 1847 (*Staatsblad* n°. 54), zullen worden aangevuld:

1°. met het voordeelig slot van de rekening, volgens de wet van den 30 Mei 1847 (*Staatsblad* n°. 27) af te leggen wegens de ontvangsten en uitgaven, voortvloeijende uit de wetten van den 6 Maart en den 25 Junij 1844 (*Staatsblad* n°. 14 en 28);

2°. met het voordeelig slot der algemeene rekening van ontvangsten en uitgaven over het dienstjaar 1845; en

3. met het voordeelig slot der algemeene rekening van ontvangsten en uitgaven over het dienstjaar 1846.

Bij dit ontwerp zijn gevoegd *twee* staten: de *eerste* bevattende eene vergelijking tusschen de raming van 's Rijks inkomsten over het dienstjaar 1847, en derzelver opbrengst; de *tweede*, houdende de begrootingen van 's Rijks uitgaven over genoemd jaar, bij verschillende wetten toegestaan.

Uit *eerstgenoemden* staat blijkt, dat, terwijl de raming der middelen is geweest *f* 75,122,293.82½, de werkelijke opbrengst heeft beloopen *f* 75,811,496.55, zoodat de middelen *f* 689,203.03 meer hebben opgebragt dan waarvoor zij geraamd waren.

Uit den *tweeden* staat blijkt, dat het totaal der begrootingen

van uitgaven beloopen heeft	*f* 75,928,225.56
en de opbrengst der middelen en inkomsten slechts	- 75,811,496.95½
Zoodat de begrootingen de middelen overtroffen met	*f* 116,728.60½

welk voorloopig te kort men zich echter vleit, dat eventueel, bij het afsluiten der begrootingen uit het vrijvallende op de onderscheidene hoofdstukken, na aftrek van het benoodigde tot dekking der betalingen van onvoorziene behoeften, zal kunnen worden gevonden.

— Volgens het tweede belangrijk ontwerp wordt er op de bezittingen en op de inkomsten van ambten, op de wachtgelden en pensioenen, eene buitengewone belasting geheven, naar de grondslagen en den maatstaf, in eene reeks van artikelen vervat: wij ontleenen daaruit het volgende:

Art. 2. De belasting op de bezittingen bedraagt drie vierden ten honderd van hare waarde.

Art. 3. Belastingschuldig volgens deze wet, is ieder ingezeten, die zijn domicilie of den zetel zijns vermogens binnen het Rijk heeft, of op den 1 Julij 1848 heeft gevestigd gehad, mitsgaders *ieder* Nederlander, die zich in vreemde landen bevindt.

Met ingezetenen worden, voor de toepassing dezer wet, gelijkgesteld: *a.* zedelijke ligchamen, binnen het Rijk gevestigd; *b.* buitenlanders en zedelijke ligchamen, niet binnen het Rijk gevestigd, mitsgaders Nederlanders, in de bezittingen en volkplantingen van het Rijk in andere werelddeelen gevestigd, voor zooverre hunne binnen het rijk gelegene onroerende goederen en hunne op onroerende goederen in Nederland gelegen hypotheken betreft.

Art. 4. Van de belasting zijn vrijgesteld: § I. zij, die zich na verloop van drie maanden na de afkondiging dezer wet binnen het Rijk nederzetten: § II. zedelijke ligchamen, waarvan het kapitaal door aandeelen wordt vertegenwoordigd; § III. de personen of zedelijke ligchamen, wier bezittingen te zamen, na aftrek van de schulden, geen *f* 2000 bedragen.

Art. 5 Onder bezittingen worden verstaan alle roerende en onroerende, ligchamelijke of onligchamelijke goederen.

Art. 6. Onder bezittingen, ten deze in aanmerking komende, zijn niet begrepen de goederen, aan provincien, gemeenten, heemraadschappen, dijk- en polderbesturen, openbare instellingen, godshuizen en gestichten van weldadigheid toebehoorende.

Art. 7. Als waarde der bezittingen wordt aangenomen:

§ 1. Voor de gebouwde en ongebouwde eigendommen:

a. het twintigvoud van het belastbaar inkomen, waarvoor zij in de registers van het kadaster zijn ingeschreven;

b. wanneer deze grondslag ter berekening van de waarde ontbreekt, wordt de waarde door den belastingschuldige in gemoede geschat.

Art. 11. De belasting is verschuldigd daar, waar de schatpligtigen hun domicilie hebben.

In allen gevalle is de plaats der belastingschuldigheid: voor hen, welke een winter- en zomerverblijf hebben, die van hun winterverblijf; voor zedelijke ligchamen, binnen het Rijk gevestigd, die alwaar het bestuur zitting of kantoor houdt; voor de personen en de zedelijke ligchamen, in art. 3, 1°. genoemd, de gemeenten alwaar de onroerende goederen zijn gelegen; voor militairen, in active dienst, die van hun verblijf, en voor hen, welke openbare bedieningen bekleeden, die waar zij tot uitoefening daarvan moeten gevestigd zijn.

Art. 12. § 1. De belastingschuldigen doen zelf opgave van de waarde hunner bezittingen, afzonderlijk voor hunne roerende en voor hunne onroerende goederen. Te dien einde wordt door den ontvanger in persoon, of door een' gemagtigde van zijnentwege, aan de woningen van alle ingezetenen een biljet van aangifte ter invulling uitgereikt, bevattende eene beknopte opgave van de voornaamste bepalingen der wet, en de door haar aan de belastingschuldigen opgelegde verpligtingen.

Het staat den belastingschuldige vrij, het biljet van aangifte te verzegelen, ten blijke, dat hij geheimhouding verlangt; van die verzegeling wordt in het reçu melding gemaakt en buiten op het biljet worden door den aangever naam en woonplaats vermeld.

De belastingschuldige, die geheimhouding verlangt, heeft tevens regt, om te vragen, dat de door hem verschuldigde belasting in twee of drie aanslagen verdeeld worde.

Art. 13 Het onderzoek en de beoordeeling der aangiftbiljetten en de regeling der belasting, worden opgedragen aan eene commissie, voor iedere gemeente daartoe te benoemen.

Art. 14. De commissie is zamengesteld uit een lid van het plaatselijk bestuur en uit twee ingezetenen der gemeente.

Een Rijksambtenaar, geen' minderen rang hebbende dan dien van ontvanger, en een der zetters van de directe be[illegible] gemeente, zijn raadgevende leden der commissie.

Art. 22. Ambtshalve, en tot zoodanig bedrag als de commissie zal vermeenen te behooren, worden aangeslagen:

a. de zoodanigen, die in gebreke zijn gebleven hunne aangifte behoorlijk ingevuld en geteekend in te leveren, ofschoon zij werkelijk belastbaar worden geoordeeld;

b. degenen, die, in het geval bij het 1ste lid van het vorig artikel bedoeld, geene voldoende opheldering hebben kunnen geven;

c. degenen, die, opgeroepen om de even bedoelde opheldering te geven, niet zijn opgekomen.

De belastingschuldigen, bij 1ª. *c* vermeld, verliezen het regt tot geheimhouding, krachtens art. 12 ingeroepen, en kunnen, even zoo min als die onder 1ª. *a* omschreven, tegen de aanslagen te hunnen laste uitgetrokken opkomen.

§ 2. De belanghebbenden kunnen, binnen tien dagen na de dagteekening dier kennisgeving, tegen den aanslag schriftelijk bezwaar inbrengen bij de commissie.

Het bezwaar moet specifieke opgave behelzen van den aard en de waarde der bezittingen en van de lasten, welke daarvan kunnen worden afgetrokken.

§ 3. De commissie zendt het bezwaarschrift, vergezeld van haar met redenen gestaafd berigt, binnen 14 dagen aan Gedeputeerde Staten der provincie, welke daaromtrent uitspraak doen, mede binnen veertien dagen. Van die uitspraak wordt door de commissie aan de belanghebbenden mededeeling gedaan.

§ 4. Gedeputeerde Staten zijn verpligt den belanghebbende voor zich te ontbieden en hem, naar de wijze zijner godsdienstige gezindheid, den eed op te leggen en af te nemen, ter bevestiging van de waarheid der bij het bezwaarschrift gedane opgaven. De belanghebbende in een of ander nalatig blijvende, wordt de aanslag der commissie gehandhaafd.

Art. 28. De belasting is verschuldigd in drie gelijke termijnen:

De eerste termijn vervalt den 15 September 1848, de tweede den 15 November 1848, en de derde den 1 Januarij 1849.

Geen belastingschuldige, die zijnen geheelen aanslag nog niet heeft betaald, mag het Rijk met der woon verlaten, zonder vooraf gestelden borgtogt, ten genoege des ontvangers, voor de verschuldigde belasting, waartoe hij, des noods door beslag op zijne goederen, zal worden genoodzaakt.

Het regt van voorrang van 's Rijks schatkist is voor deze belasting hetzelfde, als dat voor de belasting op het personeel.

TWEEDE AFDEELING. Art. 35. De belasting op de inkomsten van ambten, op de wachtgelden en pensioenen bedraagt vijf ten honderd van het bedrag dier inkomsten over de zes laatste maanden van het jaar 1848 en over de drie eerste maanden van het jaar 1849, en wordt bij iedere betaling ingehouden.

Art. 36. De belasting is verschuldigd van alle uit 's Rijks kas, uit provinciale en plaatselijke kassen, door heemraadschappen, dijk- en polderbesturen, kerk- en armbesturen, openbare gestichten en instellingen van liefdadigheid, bestemd om aan behoeftigen huisvesting, onderstand of werk te verschaffen, en door alle verdere, onder het openbaar gezag ressorterende administratien of besturen uitbetaald wordende jaarwedden, toelagen, percentsgewijze belooningen, toegestane inhoudingen op ontvangen regten of loonen, maand-, dag- of uurgelden, en in het algemeen van al hetgeen, ter zake van openbare betrekkingen of voor belooningen van ambtenaren en bedienden, zoo geestelijke, als burgerlijke en militaire, mitsgaders voor pensioenen, wachtgelden en non-activiteits-traktement, uit 's Rijks kas of uit de fondsen der opgemelde besturen en administratien wordt uitbetaald, daaronder mede begrepen de ten laste der Overzeesche Bezittingen loopende jaarwedden, wachtgelden, verlofstraktementen en pensioenen, welke hier te lande worden voldaan, en zulks bij inhouding of korting op de betaling of verrekening dier belooningen.

De personele toelagen, door ambtenaren bij hunne traktementen genoten, worden tot berekening der belasting bij het bedrag der traktementen gevoegd.

Art. 38. Van deze belasting zijn vrijgesteld:

voor een vierde,	zij, wier inkomen, over het volle jaar berekend	*f* 2000	of minder bedraagt:
» » derde,		1500	»
» de helft,		1000	»
» het geheel,		600	»

Art. 39. De ontvangers, penningmeesters, rentmeesters of andere personen, met de uitbetaling van de hierboven vermelde inkomsten belast, welke niet uit 's Rijks kas worden voldaan, zorgen voor de inhouding, en moeten in de door hen genomene quitantien van den aftrek der belasting doen blijken.

Art. 41. De bepalingen dezer wet treden in werking met den dag harer plaatsing in het *Staatsblad*.

In de memorie van toelichting, bij dit ontwerp gevoegd, leest men, onder anderen, het volgende:

«Den 20 Februarij van dit jaar is door den toenmaligen minister van finantien aan den Koning aangeboden, en vervolgens aan de Staten-Generaal medegedeeld, het verslag, overeenkomstig art. 126 der Grondwet, van het gebruik der geldmiddelen gedurende het jaar 1846, en het overzigt van den toestand van 's Rijks schatkist op het tijdstip van den 1 Januarij 1847.

Bij die gelegenheid zijn niet slechts over den tijd, waartoe het verslag betrekking had, maar ook ten aanzien van het jaar 1847, de meest geruststellende openingen, zoowel als gunstige uitzigten, kunnen gegeven worden omtrent de dienst van 1848.

Als gevolg daarvan moet ook worden beschouwd het voorstel van eene wet tot vermeerdering der intrekking van nationale schuld over 1847; eene voordragt daaromtrent bij koninklijke boodschap van den 29 Januarij 1848 gedaan, is voorloopig bij de Tweede Kamer onderzocht, doch zal alsnu, om de zoo aanstonds te vermelden redenen, buiten verdere overweging dienen te blijven.

Zeer weinige dagen toch na het opmaken en aanbieden van voormeld verslag, zijn er gebeurtenissen voorgevallen van zulk een' gewigtigen invloed, ook op Nederlands geldelijken toestand, dat de gunstige uitzigten, die de afgetreden minister kon geven, grootendeels zijn verdwenen, en dat het integendeel thans noodzakelijk is geworden, op buitengewone middelen ter verzekering van den geldelijke dienst voor het jaar 1848, bedacht te zijn.

Reeds den 21 Maart jl. moesten twee wetsontwerpen worden voorgedragen, ten einde de VIIIste en Xde hoofdstukken der begrooting van 1848, betreffende de departementen van marine en van oorlog, te zamen met eene som van *f* 3,074,100 te verhoogen, eene verhooging door de wetten van den 30 Maart jl. (*Staatsblad* n°. 8 en 9) vastgesteld.

De toestand van sommige landen veroorloofde niet vooralsnog af te zien van de middelen van voorzorg, ten gevolge van die wetten genomen, maar vereischt voortdurend maatregelen ter verzekering der verdediging van het grondgebied van den Staat, in die mate, dat men tegen verrassing veilig en tegen onverwachte omstandigheden gewapend zij. Van daar de voordragt van wet, om het hoofdstuk der begrooting van oorlog over 1848 op nieuw te verhoogen met eene som van ƒ1,829,021.13.

Terwijl de uitgaven zullen vermeerderen, oefenen de staatkundige gebeurtenissen op de inkomsten van den Staat haren invloed tot vermindering uit, en wel zeer bijzonder met opzigt tot de bijdragen uit de geldmiddelen van de Overzeesche Bezittingen. De vernietiging van het crediet en de daaruit voortspruitende stilstand van den handel, het ophouden van speculatie en de stremming van verzendingen hebben den afzet der Indische producten tot vorige prijzen onmogelijk gemaakt. Het is zelfs twijfelachtig, of men dezelfde hoeveelheden als in vroegere jaren, in het loopende dienstjaar te gelde zal kunnen maken.

Bij het opmaken der begrooting voor het loopende jaar is intusschen bepaaldelijk op de bijdragen uit de koloniale geldmiddelen gerekend. En bij het uitblijven daarvan, moeten er noodzakelijk nieuwe middelen verschaft worden, zal de schatkist aan hare verpligtingen voldoen.

Hoe groot dit te kort zijn zal, is, uit den aard der zaak, voor 's hands slechts bij gissing te bepalen. Naar den stand der prijzen en naar de waarschijnlijke behoefte aan producten berekend, kan met zekerheid slechts op eene bijdrage van ƒ6,900,000 uit de koloniale geldmiddelen gerekend worden over het loopende jaar, in plaats van op ƒ14,450,000, daarvoor bij de raming der middelen uitgetrokken, en zou alzoo een te kort ontstaan van ƒ 7,450,000. Dat te kort zal echter welligt later nog verminderd kunnen worden, wanneer er meer producten verkocht worden dan men nu durft aannemen. Uit dien hoofde wordt bij voorraad slechts gerekend op het wegvallen van het batig slot der koloniale geldmiddelen, dat op ƒ4,650,000 was geraamd.

Bij dit een en ander komt nu nog, dat eene goede staatkunde vordert, dat toegegeven worde aan het verlangen, om sommige voorwerpen van eerste noodzakelijkheid van accijns te ontheffen. Hierdoor kan over vijf maanden een verlies ontstaan van ruim ƒ1,300,000, een verlies waarvan de vergoeding door eene afzonderlijke voorziening bij wege van *algemeene* belasting op de inkomsten in het tegenwoordige oogenblik bezwaarlijk is, en hetwelk men daarom beter geoordeeld heeft, voor het loopende jaar bij de andere bezwaren op te sommen, met vrijhouding alzoo der overweging, hoedanig dit verlies in een volgend jaar door bezuiniging of door andere middelen zou kunnen worden vergoed.

Wanneer men daarbij aanneemt de matige berekening van eene mindere opbrengst van ƒ1,000,000 op de opbrengsten der gewone middelen over dit jaar, door den druk der omstandigheden te weeg gebragt, dan moet het verlies van inkomsten uit deze beide hoofden gesteld worden op ƒ2,300,000.

Er zullen, wel is waar, voordragten van wettelijke bepalingen plaats hebben, strekkende om de overschotten van vroegere diensten ten behoeve van de dienst van 1848 aan te wenden, en om, door regeling van de fondsen voor kwade posten, ook daaruit de middelen van dat jaar te bevoordeelen. Dit een en ander zal een gunstigen invloed op het berekend te kort uitoefenen; maar het voordeel, uit dien hoofde te verkrijgen, kan niet hooger worden geraamd dan op ƒ1,000 000, en het is alzoo te vermoeden, dat dan nog altijd ongedekt zal blijven eene som van ongeveer *elf millioen gulden.*

Zal dus de regering, na het tot stand brengen der Grondwetsherziening, in staat zijn met gerustheid haren weg te betreden, en zich met gewenschte hervormingen, ook in de geldelijke belangen des Rijks, bezig te houden, dan moet het zeer wenschelijk voorkomen, dat tot dekking van buitengewone middelen ter voorziening in het aangeduide te kort, van nu af worde overgegaan.

Het middel, dat men vroeger op het oog had, bij gelegenheid van het voordragen der wetten voor de eerste buitengewone behoeften van Marine en Oorlog, — de uitgifte namelijk van de schatkistbiljetten voor buitengewone behoeften door de wet van den 27 Dec. 1840 *Stbl.* n°. 79), bestemd, — is gebleken bij den tegenwoordigen stand der rente geheel ongenoegzaam te zijn, vermits eene vrijwillige plaatsing daarvan onmogelijk is, en beleeningen even bezwaarlijk zouden zijn. In dezen van de uitzigten, die zich bij het einde van het jaar 1847 opdeden, zoo aanmerkelijk verschillenden toestand, heeft de Regering in ernstige overweging genomen de voorstellen, die van haar gevorderd mogen worden, ter verzekering van de algemeene belangen der maatschappij, en heeft zij de verpligting geroeld, om middelen tot de geheele hiervoren vermelde som van *elf millioen* voor te dragen.

Wat den aard dier middelen betreft, heeft zich al dadelijk de overtuiging gevestigd, dat daaronder niet in aanmerking kon komen eene vrijwillige geldleening, als welke, onder de tegenwoordige omstandigheden, op zulke onvoordeelige voorwaarden zou moeten geschieden, dat de rentelast daarvan zwaar op volgende begrootingen zou drukken. Ook eene verpligte geldleening, ofschoon de rente daarbij veel lager kan worden gesteld, zou evenwel een duurzaam bezwaar voor de begrootingen ten gevolge hebben. Gaven nu eene of meer der bestaande belastingen een voegzaam middel aan de hand, om, door verhooging van opcenten, hetzij algemeen, hetzij voor enkele klassen van belastingschuldigen, de gevorderde belangrijke som te vinden, dan zou zulk een middel de voorkeur verdienen boven elk ander. Maar die gelegenheid bestaat niet, en indien ook al de belasting op het personeel, niettegenstaande zij meer op de vertieringen dan op het vermogen der belastingschuldigen drukt, geacht kon worden ten deze voornamelijk in aanmerking te kunnen komen, dan zou dat middel niet kunnen worden te baat genomen, zonder den last voor velen onmatig te verzwaren en de opbrengst zelve van het middel aan zekere verliezen bloot te stellen.

Alle omstandigheden in aanmerking nemende, is de Regering van oordeel geweest, dat in de eerste plaats van de bezitters van eigendommen moest worden gevraagd de aanvulling van de tegenwoordige behoeften der schatkist, als welke, bij de plaats hebbende staatkundige gebeurtenissen, grootendeels haren oorsprong vinden in maatregelen tot bescherming dier eigendommen en tot verzekering van het ongestoorde genot daarvan. Deze zelfde redenen pleiten, naar het inzien der Regering, voor het denkbeeld, om hiermede eene belasting op de inkomsten in zooverre te vereenigen, als bezoldigingen voor ambten en betrekkingen, mitsgaders pensioenen of jaargelden, uit welken hoofde ook genoten wordende, daarvoor eenen vasten grondslag opleveren; een denkbeeld te meer aannemelijk geacht, omdat ambtenaren, die uit 's Rijks of openbare kassen bezoldigd worden, in de eerste plaats schijnen in aanmerking te moeten komen als het vaderland eenig offer vordert. Onraadzaam daarentegen heeft het moeten voorkomen, de inkomsten, uit nijverheid en bedrijven voortvloeijende, voor het beoogde doel te treffen, als welke door den ongunstigen invloed der omstandigheden al te zeer gedrukt worden, en reeds getroffen worden door het patentregt.

De tax op de bezittingen is in het ontwerp op drie vierden ten hoogend bepaald. Wat daartoe geleid heeft, zal uit de navolgende ontwikkelingen blijken.

Bij het aanbieden der wet van den 6 Maart 1844 (*Staatsblad* no. 14), zijn er eenige berekeningen gemaakt van het nationaal vermogen, doch is tevens het gevoelen aan den dag gelegd, dat, voor de belasting op de bezittingen, welke toen, uit kracht dier wet, zou kunnen worden geheven, onder de oogen der administratie zou kunnen worden gebragt eene waarde aan bezittingen van 23 à 2400 millioen guldens.

De heffing heeft geen plaats gehad, maar uit de declaratiën in de vrijwillige leening is af te leiden, dat eene belasting, op den voet dier wet, de evengemelde waarde in bezittingen genoegzaam zou hebben aangetoond.

Om hieruit ten aanzien van de thans gedaan wordende wettelijke voordragt eenig gevolg af te leiden, moet in het oog worden gehouden, aan de eene zijde, dat nu alleen vrijstelling der belasting zou worden gegeven, wanneer de gezamenlijke waarde geen ƒ2000 bereikt, terwijl dit vroeger ƒ3000 was, doch dat daartegen thans geheel zou worden ter zijde gesteld de kapitalisatie van een aanmerkelijk gedeelte van inkomsten *niet uit bezittingen voortspruitende*, welke een aanzienlijk deel van de belasting zou hebben kunnen opleveren.

Het is waar, dat, met opzigt tot de ambtenaren en gepensioneerden, hiervoor in de plaats treedt eene percentsgewijs berekende belasting, doch deze, zoo als zij, om uitvoerbaar te zijn, nu heeft moeten berekend worden, kan geenszins de hoogte bereiken van hetgeen de bij evengemelde wet van 1844 bedoelde kapitalisatie zou hebben opgeleverd.

Een ander gewigtig verschil is, dat de bezittingen van vele zedelijke ligchamen bij het ontwerp in het geheel niet in aanmerking zullen komen.

De voorname invloed op eene heffing, in evenredigheid van de bezittingen, zal echter worden uitgeoefend door de vermindering der waarde sedert 1844, welke zich over alle bezittingen uitstrekt, maar zich zeer bijzonder doet gevoelen ten aanzien van alle staatsschuldbrieven, en over het grootste deel daarvan wel kan geacht worden een *derde* der waarde, vergeleken met die van 1844, uit te maken.

Het opgegeven verschil tusschen de bepalingen der vroegere en van de nu aangeboden wordende wet, benevens de evengemelde waarde-vermindering van bezittingen, veroorloven niet op eene opbrengst te rekenen, die de vroeger vooronderstelde eenigermate zou kunnen evenaren, en men schijnt zich aan teleurstellingen te zullen blootstellen, wanneer men het verkrijgen van de som, voor de aangegevene behoeften gevorderd, door middel van eene mindere heffing dan van *drie vierden* ten honderd der bezittingen, zou verwachten, op den voet, zoo als de bepalingen der wet thans worden voorgedragen.

Wat de bijzondere bepalingen van het ontwerp van belasting op de bezittingen betreft, zoo is daarvoor grootendeels ten voorbeeld genomen de evenvermelde wet van den 6 Maart 1844, welke insgelijks eene zoodanige heffing bepaalde.

De ontwerpen, met de daarbij behoorende stukken, zijn, gelijk wij in ons vorig nommer mededeelden, naar de afdeelingen verzonden.

— Het ontwerp, ingekomen in de zitting van den 17 dezer, houdende nieuwe verhooging van Hoofdstuk X der Staatsbegrooting van 1848, bevat de volgende bepalingen:

Art. 1. Het Xde hoofdstuk der begrooting van Staatsuitgaven, *Departement van Oorlog*, dienst 1848, vastgesteld bij de wet van den 9 Augustus 1847 (*Staatsblad* n°. 51), wordt bij deze op nieuw verhoogd met de som van *een millioen acht honderd negen en twintig duizend een en twintig gulden, dertien cents* (ƒ1,829,021.13), en alzoo gebragt op een bedrag van *zestien millioen twee honderd acht duizend een honderd een en twintig gulden, dertien cents* (16,208,121.13), overeenkomstig den bij de voordragt gevoegden staat van berekeningen.

Art. 2. Tot dekking van de uitgaven in deze wet vermeld, zullen later wettelijke bepalingen worden gemaakt.

Zitting van Donderdag, den 20 Julij.

In deze zitting is, na eene langdurige beraadslaging, met eene meerderheid van 29 tegen 14 stemmen, *aangenomen* het ontwerp van wet, betrekkelijk het niet-vervullen van vacatures in de provinciale geregtshoven:

Voor hebben gestemd de heeren: *van Haersolte, Wichers, Nederburgh, de Kempenaer, Corneli, van Heemstra, Gevers, Enschedé, Mackay, Geradts, Smit, van Lycklama, Cost Jordens, van Beeck Vollenhoven, van Naamen, Mutsaers, Duymaer van Twist, Gouverneur, Romme, Kien, Anemaet, Alewijn, de Monchy, de Man, Storm, Scheers van Harencarspel, van Dam van Isselt, Schooneveld* en de *Voorzitter.*

Tegen de heeren: *Jongsma, Menso, van Goltstein, Corver Hooft, Bijleveld, Borski, Hooft, van Leeuwen, Uitwerf Sterling, Faber van Riemsdijk, Verweij Mejan, van Rosenthal, van Panhuijs* en *van Rijckevorsel.*

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, den 21 Julij.

Even als gedurende de vorige dagen der week, hebben HH. Exc. de ministers ook gisteren avond, eene vergadering gehouden, die wederom zeer lang geduurd heeft.

Heden middag ten is er weder ministerraad geweest.

— De afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal hebben zich heden bezig gehouden met het onderzoek van de ontwerpen van wet, strekkende: 1°. tot verhooging van hoofdstuk X der staatsbegrooting voor den jare 1848 (*departement van oorlog*), en 2°. tot aanvulling der middelen over den jare 1848.

— In deze residentie is aangekomen en aan het *Hotel de Bellevue* afgestapt, sir *Elliot*, secretaris bij het engelsche gezantschap, benoemd in plaats van den heer *Howard*, komende van Petersburg, en de heer kapt. *Elliot*, komende van Londen.

— In de zitting der nationale vergadering te Frankfort van den 14 dezer, heeft de commissie voor internationale zaken, bij monde van den afgevaardigde *Zachariä*, uit Göttingen, rapport uitgebragt, dat den 18 aan de leden is rondgedeeld. Dit stuk is zeer uitvoerig; wij ontleenen daaraan slechts het hoofdzakelijke. In den aanvang wordt gezegd, dat het hertogdom Limburg, zoo als het thans een bestanddeel uitmaakt van den Duitschen bond, eene der meest heillooze scheppingen is van de nieuwe diplomatie en een staats- en volksregtelijk tweeslagtig voortbrengsel, dat het tot nu toe gevoerde bestaan niet langer mag voortzetten. Zonder te treden in de geheime staatkundige beweegredenen, die de onnatuurlijke grensscheiding door het Weener congres en de zoogenaamde afscheidingsacte van 15 October 1831 tusschen Duitschland en Nederland bewerkt hebben, wil de commissie alleen doen uitkomen het onregt daardoor aan de duitsche bewoners der Maas-oevers aangedaan, en dat hetwelk aan geheel Duitschland er door is toegebragt. Vooral daar nu de tijd gekomen is, dat dit onregt opgeheven en in overeenstemming met de levendige wenschen der duitsche broeders in Limburg eene niet alleen nationale, maar ook werkelijke vereeniging met Duitschland hersteld worden kan en moet.

De verslaggever treedt daarop in eene zeer uitvoerig historisch overzigt der aanleiding tot de verbinding in 1839 van Limburg tot den duitschen bondstaat, en van den gemoedstoestand der bewoners gedurende de negen jaren, die sedert verliepen. Daarna kortelijk aanstippende de omstandigheden, die geleid hebben tot de bijeenkomst der afgevaardigden van de duitsche natie te Frankfort, werwaarts ook afgevaardigden uit het hertogdom Limburg werden gezonden; van het gebeurde met den heer *van Scherpenzeel Heusch*, wegens zijne weigering om deel aan de beraadslagingen van het parlement te nemen, alvorens beslist zou zijn over de staatsregtelijke betrekking van Limburg (door ons indertijd medegedeeld) kortelijk gewagende: gaat het rapport over tot het onderzoek van het voorstel der Limburgers, strekkende tot: 1°. dat het hertogdom, als Duitsche verbondsstaat, van de onnatuurlijke vereeniging met het Koningrijk der Nederlanden worde losgemaakt, en 2°. dat het door Duitschland in bescherming genomen worde tegen eene deelneming aan de Hollandsche staatsschuld. Nopens het eerste punt stelt het *rapport*, dat de vergadering zich niet willekeurig regten kan toekennen, noch van verpligtingen ontslaan, die ten gevolge van vroeger geldige staats-acten op Duitschland rusten, doch tevens niet kan dulden, dat enkele leden van het groote vaderland in eene met den aard van het geheel onbestaanbare positie blijven verkeeren. Overwegende dat de tegenwoordige betrekking van Limburg tot Duitschland of den Duitschen bond niet berust op een verdrag tusschen Duitschland en Holland, maar op het bondsbesluit van 5 September 1839, waarbij de aan den Koning der Nederlanden als bondslid voor het afgestane gedeelte van Limburg verleende schadeloosstelling voor voldoende erkent, en het surrogaat in den bond ingelijfd werd; dat het geheele hertogdom Limburg, met uitzondering der vestingen Maastricht en Venlo, in den duitschen bond is opgenomen; en als ontwijfelbaar bondsgebied moet worden vastgehouden, dat met betrekking tot Duitschland op het hertogdom Limburg en de rest van Luxemburg, collectief zijn overgegaan alle regten en voorregten, welke vroeger op het onverdeelde groothertogdom Luxemburg rustten; dat het onverschillig is, of het in den duitschen bond ingelijfde hertogdom Limburg in volksregtelijken zin, al of niet een afzonderlijken staat te voren was; zoo veel toch staat vast, dat ten tijde toen het hertogdom in den bond werd ingelijfd, het met het koningrijk der Nederlanden niet onder eene staatsregeling vereenigd, en alzoo staatsregtelijk zelfstandig was; dat, aangenomen dat men had mogen onderstellen, dat het in den duitschen bond opgenomen hertogdom Limburg met het koningrijk der Nederlanden eene gelijke staatsregeling en gelijk bestuur kon hebben, thans niet meer kan worden geduld, dat enkele deelen een exceptioneel standpunt aannemen en zich tot eenen vreemden staat in eene met de staatkundige en staatsregtelijke eenheid van Duitschland onvereenigbare betrekking bevindt. Op grond van dat alles stelt de commissie voor: dat het der duitsche nationale vergadering behage te besluiten: 1°. dat zij de tot dusverre bestaan hebbende vereeniging van het tot den Duitschen Bond behoorende hertogdom Limburg met het koningrijk der Nederlanden onder *eene* grondwet en regering, als onvereenigbaar met de duitsche bonds-grondwet beschouwt; 2°. dat het zich van zelf laat begrijpen, dat het in de zitting van 27 Mei ll. genomen besluit der nat. vergadering (betrekkelijk de inrigting der grondwetten van afzonderlijke duitsche staten, die naar de voorschriften der algemeene duitsche grondwet moeten worden ingerigt) ook voor Limburg verpligtend is.

Omtrent een ander punt van het voorstel der Limburgsche afgevaardigden, is de commissie van oordeel, dat de schuld-quaestie op zich zelve Duitschland of den Duitschen bond in geenen deele betreft, en de Nat. Verg. niet geregtigd is in dit opzigt als regter op te treden over eene quaestie, welke te beschouwen is als een geschilpunt tusschen eenen bondstaat en eene vreemde mogendheid. Vermits echter de Duitsche Bond geregtigd en verpligt is om bemiddelend tusschen beide te komen waar het geldt de beslechting van een geschilpunt tusschen een bondstaat en eene buitenlandsche mogendheid, zoo moet dit ook nu geschieden, daar de Limburgers de bescherming van Duitschland uitdrukkelijk hebben gevraagd, weshalve de commissie voorstelt, dat de vergadering moge besluiten, dat de vraag over de verpligting van het hertogdom Limburg tot deelneming in de Hollandsche staatsschuld aan het voorloopig centraal bewind tot bemiddeling en eene de regten van Limburg handhavende eindregeling, waarvan de ratificatie aan de nationale vergadering voorbehouden blijft, zal worden opgedragen.

[Men verneemt uit Frankfort, van den 19, dat de ~~Rijksvergadering~~ dien dag de BEIDE EERSTE VOORSTELLEN *van hare commissie* over de Limburgsche zaak (zie hierboven) AANGENOMEN en het *derde* zoodanig gewijzigd heeft; dat de vraag nopens de verpligting van het hertogdom Limburg tot deelneming aan de Nederlandsche staatsschuld aan het centraal bestuur ter *schikking* en tot eene met de regten van Limburg overeenkomstige *definitieve regeling*, wier bekrachtiging aan de Rijksvergadering voorbehouden blijft, *is overgelaten.*]

Buitenlandsche berigten.

Het Noorden. — Het is thans stellig dat Denemarken mede de voorwaarden tot eenen wapenstilstand bekrachtigd heeft, doch zonder dat dit aan den bepaalden vrede zal te kort doen.

Frankrijk. — De heer *Marrast* is tot president van de nationale vergadering benoemd, en heeft de waardigheid van maire der hoofdstad opgegeven.

— Men wacht spoedig de opheffing, althans gedeeltelijk, van den staat van beleg.

— Het ontwerp der belasting op de hypothecaire schuldvorderingen is stellig afgeslagen.

Italie. — Ten gevolge der stemming die te Venetie ten voordeele der aansluiting aan het koningrijk van Boven-Italie, heeft plaats gehad, is eene deputatie uit die stad in het hoofd-kwartier van het piemontesche leger aangekomen en den 12 Julij door den Koning, aan wien zij de acte van vereeniging heeft ter hand gesteld, ontvangen.

Karel Albert heeft de venetiaansche afgevaardigden verzekerd, dat weldra een groot aantal piemontesche troepen gevoegd zou worden bij de magt die thans Venetie onder bevel van den generaal *Pepé* verdedigt.

Karel Albert heeft den 13, in persoon zijn hoofd-kwartier verlaten om zijn leger, als 't ware vooruit te snellen. Men weet niet juist welk punt hij zou aanvallen, maar veronderstelt dat de voorname bewegingen bij Mantua zullen plaats hebben.

Men meldt dat de Fransche republiek besloten heeft het nieuwe Koningrijk Sicilië officieel te erkennen. Deze erkenning zou, naar men zegt, plaats hebben zoodra Koning *Karel Albert* de aanneming van dat rijk door zijn zoon, den Hertog van Genua, zal hebben bekend gemaakt.

Het voorloopig bewind van Venetie heeft de Fransche republiek officieel erkend.

Groot-Brittannie. — De toestand van Ierland is weder zeer zorgwekkende geworden. De gewapende clubs zijn dreigender dan ooit, en de *Times* spreekt op nieuw van het ligtontvlambare der Ieren. Lord *Clarendon*, de lord-luitenant van het woelige eiland, zou naar Londen overkomen om met de regering ontwerpen tot beteugeling te beramen. (Men verzekert dat het op verscheiden plaatsen in Ierland tot eene uitbarsting moet gekomen zijn.

De steden en graafschappen van Dublin, Cork en Waterford zijn in staat van onrust verklaard; de overheid heeft verscheiden personen doen in hechtenis nemen.)

Te 's Gravenhage, bij GEBROEDERS BELINFANTE.